NOELLE BERRY McCUE

Un străin venit de departe

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba

română de ION NICULESCU

Capitolul 1

Samantha aranja nişte piese într-o vitrină în momentul în care Charles Caruthers, directorul său, întră pe uşa principală a muzeului, însoţit de un alt bărbat.

Samantha clipi din ochi văzându-l pe străinul pe care, împreună cu Charles, îl aşteptase toată ziua. Avea o constituţie atletică, se mişca agil, ca o felină, îmbrăcat într-un costum sobru, înveselit oarecum de o cămaşă bleu deschis. Privirea îi era intensă, insolentă şi întârzie îndelung asupra curbelor pline şi îmbietoare ale sânilor şi şoldurilor tinerei femei. Străinul se purta ca şi cum era singurul mascul de pe pământ şi asta îi dădea dreptul să dezbrace din priviri orice femeie îi ieşea în cale. începu să se uite în ochii

Samanthei cu insistenţa celor care încearcă să citească gândurile celorlalţi. Samantha simţi că tremură. Fascinată de privirea lui i se păru că aude respiraţia ce mişca pieptul puternic al străinului.

Cei doi bărbaţi înaintară pe parchetul strălucitor: Charles înainte, mic şi durduliu, urmat de celălalt. Pe măsură ce se apropiau,

Samantha devenea mai palidă: ochii străinului, de un albastru vibrant şi luminos, o străpungeau ca nişte pumnale.

Ochii şi părul bărbatului i se părură, dintr-o dată tinerei foarte cunoscuţi. Pentru un scurt moment, i se păru că trăieşte în altă lume, privindu-l pe Greg, iubitul ei Greg... Totul nu dură decât o fracţiune de secundă, dar străinul părea că recepţionase mesajul ei involuntar. Cu un sentiment de panică, Samantha simţi că turnul de fildeş în care se refugiase de mai multă vreme, începe să crape din încheieturi.

înainte să facă prezentările obişnuite, bătrânul şi bunul Charles o cuprinse pe Samantha părinteşte pe după mijloc:

- Ti-l prezint pe Michael Brady! Spre norocul nostru, firma lui a acceptat să facă restaurarea muzeului nostru. A venit să vadă cum stau lucrurile.

începu să râdă înainte să anunţe cu nemaipomenită mândrie:

- Michael, ţi-o prezint pe Samantha, asistenta mea, braţul meu drept, aş putea zice!
- încântat, Samantha!

Michael strânse mâna tinerei femei. Aceasta şi-o restrase iute, ca şi când ar fi simţit un şoc

electric.
Deranjat de bruscheţea gestului ei o întrebă:
- După spusele lui Charles, se pare că eşti fata lui Eddy Layman.
Ea confirmă cu o mişcare a capului. Un surâs apăru pe figura lui frumoasă, cu trăsături dure:
- Acum înţeleg totul!
- Ce anume?
- De ce preşedintele Institului de Arheologie ţine atât de mult ca proiectul să fie aprobat de asistenta lui Charles. Dacă tatăl dumitale ţi-a transmis numai un sfert din cunoştinţele lui, atunci eşti foarte calificată pentru treaba asta.
Nici o notă de resentiment în vocea lui, constată Samantha. în ciuda aptitudinilor sale, îşi spuse ea, trecea drept o începătoare pe lângă bărbatul acesta care era o somitate în arheologie! Cu riscul de a aduce discuţia într-o zonă prea personală, îl întrebă:
- Aţi auzit vorbindu-se despre tatăl meu, domnule Brady?

- Cine n-a auzit vorbindu-se de Eddy Layman? o întrerupse Charles cu un glas răsunător. în multe din cărţile sale, tatăl dumitale a tratat despre metode de conservare a patrimoniului. Era un bărbat

excepţional, ca să zic aşa.

- Excepţional şi strălucitor, adăugă şi Michael. I-am citit toate cărţile şi am o mare admiraţie faţă de extraordinara lui erudiţie.

Cu ochi strălucitori, continuă râzând:

- Mai tânăr fiind, aveam pentru el un adevărat cult, într-un fel care ar fi scos din sărite şi un sfânt. Dar avea atâta răbdare! Numai Dumnezeu ştie câtă vreme am stat pe capul lui.

Samantha făcu ochii mari.

- Cum? Dumneavoastră sunteţi Mike? Exclamă ea. Tatăl meu vă pomenea adesea în scrisorile lui, domnule Brady. Vă admira sincer talentul şi perseverenţa.

Trăsăturile bărbatului se îmblânziră.

- Ciudată coincidenţă, murmură el şi o privi în ochi. Tatăl dumitale nu se putea abţine să nu vorbească de fiica lui. în toiul discuţiilor, printre ruine, se-ntâmpla să scoată o fotografie mototolită şi nu o dată am contemplat imaginea unei fetiţe zâmbăreaţă, în ţinută de gimnastică.

Simţind că roşeşte, ea tuşi ca să-şi dreagă vocea.

- Eram foarte apropiaţi, eu şi cu tata! îmi pare rău dacă v-a plictisit cu fotografia aceea.

El o privi cu o intensitate sumbră:

- Nici un bărbat în deplinătatea facultăţilor mintale nu s-ar plictisi privind fotografia unei micuţe nimfe, cu ochii verzi şi cosiţe aurii, spuse el cu blândeţe.

Sesiză încurcătura fetei şi pe chip îi apăru un surâs îngăduitor:

- Chiar dacă ai fi fost urâtă foc, Ed nu te-ar fi admirat mai puţin. Şi eu la fel, căci în acea perioadă era idol pentru mine. Iată de ce sunt aici, Samantha. Aş fi putut să-l trimit pe unul dintre colaboratorii mei mai tineri. Dar tatăl dumitale iubea atât de mult oraşul ăsta, încât m-am simţit obligat să vin personal. O să mă gândesc mereu la el. Dispariţia lui e o pierdere enormă în domeniul reconstituirii istorice.

Evocarea numelui celui care fusese iubit şi respectat de toţi îl făcu pe Charles să schiţeze un surâs emoţionat şi să-şi accentueze îmbrăţişarea. Fără acest sprijin al prietenului ei, pe Samantha ar fi lăsat-o picioarele.

„Trebuie să evit cu orice preţ să se întâmple aşa ceva!“, se gândi Samantha, incapabilă să-şi desprindă privirea de ochii lui Michael, care-i examină tăcut chipul cu trăsături fine. în mod evident, o plăcea,

pentru că o examina cu atenţie, din cap până-

n picioare. Privirea lui mângâia cascada de păr auriu a fetei, urmărindu-i apoi, sub bluza şi fusta de tweed maron, liniile voluptuoase ale corpului. Ea se crispă, gata să se apere, dar când privirile li se-ntâlniră din nou, îşi dădu seama că bătălia era aproape pierdută.

Gura senzuală a lui Michael trăda o hotărâre deosebită. Emana o senzaţie de forţă extraordinară din tot corpul său, compact şi puternic. Dintr-o dată, Samantha înţelese că dacă arăta unui astfel de bărbat şi cea mai mică slăbiciune, faptul era echivalent cu o supunere fără condiţii.

Gândul acesta o făcu să se cutremure şi Charles simţi mişcarea aceasta involuntară.

- S-a-ntâmplat ceva? se interesă el, neliniştit.

- Nu, totu-i în ordine, răspunse ea cu aer absent.

- Ei, vă las să vă cunoaşteţi mai bine, tu şi domnul Brady, având în vedere că o să lucraţi împreună.

Charles îşi retrase braţul şi îşi frecă palmele. în alte împrejurări, gestul acesta ar fi făcut-o pe Samantha să surâdă. Din ce în ce mai iritată, observă cuta ironică din colţul gurii lui Michael, când îi strânse mâna lui Charles. Atunci când acesta îşi trecuse braţul în jurul taliei ei, Michael Brady avusese o uşoară ridicare din sprâncene.

„Prietenia mea cu Charles n-are de ce să-l intereseze!", se gândi Samantha, agasată.

- Să nu-ţi închipui cumva că nu-mi place decorul, îl auzi vorbind tărăgănat. Dar după nouă ore de călătorie, datorită oboselii, simt nevoia de aer curat.

La rândul ei, îl examină mai atent, ca şi cum ar fi vrut să prindă semnificaţia fiecărui cuvânt. Privirea îi alunecă rapid pe pulpele musculoase ale interlocutorului său, puse în valoare de pantalonii întinşi pe picior.

- V-au trebuit nouă ore ca să ajungeţi aici de la San Francisco, cu maşina? întrebă ea, neîncrezătoare.
- Eram în apropire de New York, o corectă el, unde am terminat restaurarea unei fermecătoare case particulare. Când avionul a aterizat la San Francisco, nici nu mi-am deschis geamantanele, am sărit în maşină şi am venit direct aici.

Se întrerupse, aruncându-i un surâs devastator:

- Entuziasmul meu nu te impresionează, domnişoară Layman?
- Doamnă Douglas!
- Cum?
- Mă numesc doamna Douglas.

- Sunteţi căsătorită!

Samantha păstră o tăcere elocventă. Ochii bărbatului se întunecară şi schiţă o ridicare din umeri:

- Presupun că brusca dumitale declaraţie asupra stării civile este un fel de punere în gardă.

- Nu fiţi absurd.

- Atunci dă-mi voie să-ţi spun pe numele mic, zise el cu o licărire diabolică în ochi. Şi mi-ar face plăcere să-mi spui Michael. Restaurarea aceastei clădiri o să ia mult timp şi aş vrea să putem lucra împreună ca doi prieteni... şi nimic altceva. Nu obişnuiesc să seduc femeile măritate!

Samantha îl asculta, scoasă din fire. „Egoismul masculin“ se gândi ea. în ciuda vocii reci, gura lacomă a lui Michael îi dezminţea vorbele. Samantha strânse din pumni: la urma urmei, nu era chiar atât de seducător...

- Păreţi foarte sigur de dumneavoastră, domnule Brady, spuse ea. îmi permit să vă amintesc că proiectul dumneavoastră n-a fost încă aprobat de comitetul de sistematizare al oraşului...

- Spune-mi Michael, i-o tăie el, cu privirea lipită de buzele ei. Eu sunt cel mai bun

specialist, să nu uiţi asta. Nici măcar n-ar fi trebuit să vin până aici pentru restaurarea muzeului vostru. Acum, aş vrea să văd terenul propus pentru reconstruire.

Samantha acceptă muşcându-şi buzele. O pusese la locul ei cum nu se poate mai simplu. Cu un surâs forţat se îndreptă spre una din ieşiri. Michael o urmă îndeaproape.

Traversară împreună proprietatea, înconjurată de câmpuri înverzite. El părea interesat de natura terenului şi puse câteva întrebări. în acele momente, părea complet detaşat de prezenţa Samanthei, care se simţi deodată cuprinsă de o furie iraţională. Michael începu să vorbească despre proiectul lui şi tânăra femeie încercă un inexplicabil sentiment de disperare.

„N-ar trebui să adăugăm anexe unei clădiri care n-are decât patruzeci de ani, îşi spuse ea. Ar fi trebuit, mai degrabă, să restaurăm Bernhard House, care există din 1851“.

Semnalase membrilor comitetului pericolele care ameninţau Bernhard House dacă nu se hotărau lucrări de restaurare, atât de necesare. Dar comitetul preferase să amâne la calendele greceşti reparaţiile şi să cheltuiască banii pe mărirea muzeului, ajuns

prea neîncăpător.

Asta fusese pentru Samantha un eşec, cu atât mai usturător, cu cât ştia că aceleaşi persoane ar fi ascultat de tatăl ei. în toată California, Eddy Layman trecea drept o autoritate în materie de arheologie şi fusese unul dintre cetăţenii cei mai influenţi din Auburn.

O legătură profundă exista între Eddy Layman şi fiica sa. După moartea soţului, Samantha îşi găsise refugiu la tatăl său. încetul cu încetul, cu ajutorul lui,

îşi vindecase rănile. Eddy o încurajase să-şi reia studiile, pe care le întrerupsese în timpul scurtei sale căsătorii.

Tânăra femeie îşi căutase o consolare în noua carieră. Viaţa ei cu Greg fusese distrusă într-o clipă şi simţea o nevoie disperată să se agaţe de ceva. Ca şi tatăl ei, se aruncase cu trup şi suflet în studiul trecutului şi până la urmă reuşise să câştige admiraţia şi respectul celor din Auburn.

Vocea lui Michael o trezi la realitate:

- Bine, Samantha. Cred că am nişte idei în legătură cu proiectul noilor construcţii.

îşi făcuse nişte schiţe pe un carneţel, pe care şi-l puse în buzunar, zâmbitor.

- Mâine dimineaţă, voi aduce un topometru să facă măsurători. O să prezint un proiect Comitetului, chiar luna asta.

Se întrerupse pentru a se uita la ea.

- Tatăl dumitale a fost custodele acestui muzeu, înaintea lui Charles Carruthers, nu-i aşa?

Se-ntoarseră la muzeu, intrând pe o uşă laterală. Pe când traversau antrepozitul, ea se întoarse spre Michael şi-i spuse surâzând:

- A acceptat, fiindcă iubea cu adevărat Bernhard House, răspunse ea încet, ca de fiecare dată când vorbea despre tatăl său.

- Bernhard House? se miră el.

- Da. Vizitatorii se duc întotdeauna la Bernhard House. Muzeul are tot felul de obiecte interesante, dar adevărata istorie a Auburnului se găseşte în acea veche clădire. Sper că o să aveţi timp să aruncaţi o privire. Cred că vi se va părea interesant, adăugă ea după o ezitare.

El surâse îngăduitor.

- Hmm, murmură el amuzat, îmi voiaranja astfel programul încât să pot vizita un loc, pe care, evident, îl adori. Cine ştie? Poate avem aceleaşi gusturi.

Tulburată, ea întoarse capul. Era convins

că e măritată, dar nu se putea abţine să nu-i facă avansuri. Michael Brady făcea parte din acea categorie de bărbaţi care emanau unde de senzualitate către toate femeile pe care le întâlneau. Samantha bănuia că este conştient de farmecul său şi că profita de asta fără ezitări.

„Îl las altora, se admonestă ea, eu n-am să fiu atât de nebună să-i cad în braţe".

Reuşind să-şi ascundă tulburarea, adoptă un ton glacial şi continuă să vorbească despre tatăl ei:

- Dacă tata nu s-ar fi ocupat, muzeul ăsta şi Bernhard House ar fi fost nişte ruine. Se simţea vinovat să-şi ia salariul. Dar nu era decât o nimica toată faţă de drepturile lui de autor.

- Am citit un raport asupra lucrărilor efectuate aici.

Ea stinse luminile, una câte una. După aceea, ieşiră
din antrepozit.

- Tatăl dumitale a fost un eminent specialist în istoria Californiei. L-am admirat nu numai ca profesor, dar şi ca om.

- Spunea că dintre toţi elevii lui, eraţi acelaîn care îşi punea cele mai mari speranţe.

Vă considera ca pe un fiu. Când eram mai tânără, eram geloasă pe dumneavoastră. Cât ar părea de surprinzător, n-am făcut niciodată legătura între Mike, despre care tata îmi vorbea tot timpul şi ilustrul Michael Broady. Şi tata vă aprecia ca om, nu numai ca pe studentul eminent care eraţi.

Propriile ei cuvinte o surprinseră. în acelaşi timp, îşi dădu seama cât sunt despre adevărate. îşi aminti de entuziasmul tatălui său, în mod obişnuit un temperament reţinut, când vorbea de Mike „al său“. Astăzi, bătrânul dascăl ar fi fost mândru de succesele elevului său preferat. Cei doi bărbaţi împărtăşeau aceeaşi dragoste pentru istorie. Eddy Layman îşi folosise talentul de scriitor în acelaşi fel în care Michael Brady se servea de talentele sale de arhitect, pentru a continua eforturile predecesorilor lor.

- Mulţumesc, Samantha! spuse Michael cu vocea vibrând de emoţie. Mărturia dumitale m-a emoţionat profund.

Privirile li se-ntâlniră din nou. Samantha întoarse repede capul. Numai simpla vedere a acestui bărbat îi provoca o tulburare iraţională şi inexplicabilă pe care n-o putea nici analiza,

nici reprima.

- N-ai vrea să cinăm împreună, seara asta, cu soţul tău?

Unghiile Samanthei i se înfipseră în palme. Această propunere îi deschisese vechea rană.

- Nu.

- Departe de mine gândul de a-ţi strica planurile pentru seara asta. Charles mi-a spus că nu eşti omul care să respecte strict orele de program. Am nevoie de ajutorul tău, Samantha, am nevoie de cooperarea tuturor şi, bineînţeles, şi de a...

N-ar fi trebuit să folosească acest cuvânt. Ea nu i-a fi permis.

- ...soţului tău.

„Soţul tău“. încântătoarea melodie a acestor cuvinte se transformă într-o îngrozitoare cacofonie. Trebuia să înţeleagă o dată pentru totdeauna că Greg era mort, că nu mai avea un soţ şi că nici n-o să mai aibă vreodată.

- Soţul meu e mort! îl anunţă ea cu o voce albă.

Fraza umplu spaţiul, se izbi de pereţii sălii, înţesată
de tot felul de obiecte care aşteptau să fie curăţate şi clasate.

Michael nu spuse nimic pentru moment şi se mărgini la a o urmări cu privirea, atunci când ea prinse să se mişte de la o masă la alta, cuprinsă de nervozitate.

- îmi pare rău, reuşi el să articuleze.
- Nu spune asta! îi strigă ea furioasă. Nu l-aţi cunoscut. Deci nu-i puteţi regreta moartea. Detest ipocriţii, domnule Brady.
- Detestaţi bărbaţii, pur şi simplu, doamnă Douglas!

Cu pumnii strânşi ea îl înfruntă.

- Presupunerea dumneavostră e stupidă. îmi iubesc soţul!!
- îl iubeşti?

Cuprinsă de ameţeală, ea închise ochii. îl adorase pe Greg şi-l va iubi până la sfârşitul zilelor pe care le mai avea de trăit. Trecuse prin viaţa ei ca o stea luminoasă. Dispariţia sa îi lăsase un gol imens în suflet.

îşi aminti brusc flăcările stacojii arzânde, dincolo de ecranul pleoapelor închise. Auzi din nou scrâşnetul metalului îndoit şi resimţi durerea sfâşietoare pe care

o simţise când fusese scoasă din maşină şi reauzi strigătele pe care le scotea atunci când se zbătea în braţele salvatorilor, ca să se întoarcă spre Greg.

Revăzu scena aceea teribilă: Greg, soţul ei iubit, prins în capcana contorsionată a maşinii cuprinsă de flăcări.

Clătinându-se, întinse mâinile căutând un sprijin şi simţi cum două braţe puternice îi îmbrăţişează trupul cuprins de tremur. O mână îi mângâie ceafa cu blândeţe şi o voce catifelată îi murmura cuvinte liniştitoare. Revenindu-şi din coşmar, îşi opri privirea pe părul des al lui Michael, care avea aceeaşi culoare saten auriu ca cel al lui Greg, şi, instinctiv îl atinse uşor cu vârful degetelor.

Nu, toate astea, nu puteau fi adevărate... Samantha ar fi vrut să atingă nişte umbre şi să le păstreze, cu o disperare pe care până atunci refuzase s-o recunoască.

Capitolul 2

Cuvintele liniştitoare murmurate de Michael răsunau încă în urechile Samanthei. Privirile li se întâlniră din nou cu aceeaşi intensitate ca şi prima oară. închise ochii, ajunsă în pragul unei moleşeli inexplicabile. El o strânse lângă el şi ea se supuse, ameţită de mirosul său bărbătesc. Dezorientată, dar îngăduitoare, îşi plimbă mânile tremurânde pe braţele puternice ale bărbatului, urcând spre umerii pătraţi şi atingând, într-un sfârşit, pielea caldă a gâtului. El se aplecă spre chipul

ei inundat de lacrimi şi buzele îi atinseră întâi obrazul şi apoi îi căutară prospeţimea gurii.

Tânăra femeie tresări, întorcând capul aproape cu violenţă. El îşi slăbi îmbrăţişarea fără să zică nimic. O dată eliberată, ea se depărtă grăbită.

- Vă rog să mă iertaţi, bângui ea cu glas disperat, lipindu-se de perete. Eu... noi n-ar fi trebuit...

- Când a murit?

Ea deschise gura să-l pună la punct, vrând să strige că asta nu priveşte pe nimeni, dar nu reuşi să articuleze nici un sunet.

- Puţin mai mult de doi ani, se auzi răspunzând, făcându-se că nu vede figura mirată a interlocutorului său.

Fără un cuvânt, părăsi apoi încăperea, lăsându-l pe Michael să stingă lumina. „N-am încotro, fie că mă urmează sau nu“, se gândi ea, ieşind în sala principală de la parter.

Ca un automat, făcea gesturile obişnuite, de fiecare zi. De câte ori, copil fiind, nu străbătuse această înşiruire de încăperi, alături de tatăl ei, stingând luminile, controlând ferestrele şi semnalele de alarmă, înainte de a merge acasă?

„Of, tată. De ce a trebuit să mori şi tu?“ Dispariţia lui Eddy Layman chiar în momentul în care începuse încet-încet să-şi revină după moartea lui Greg, o adusese aproape în pragul nebuniei. Murindu-i tatăl, pe care-l iubise atât - tot ce-i mai rămăsese pe lume - tânăra femeie se ataşase de Charles.

Dintotdeauna, îl considerase pe acesta din urmă ca pe un membru al familiei, iar afecţiunea pe care i-o purta crescuse după ce-i murise tatăl. Charles o susţinuse din toate puterile, iar Samantha îi era recunoscătoare pentru asta. Singura ei consolare era să se gândească la faptul că şi Charles suferea în egală măsură pierderea lui Eddy, prietenul său din copilărie.

Ruşinată, Samantha îşi aminti atitudinea de adineauri, când se aflase în braţele lui Michael. Nu, niciodată nu va avea vreo legătură cu cineva care să-i amintească atât de mult de soţul ei.

Samantha şi Greg atinseseră acea armonie pe care doar puţine cupluri au norocul s-o găsească în viaţa conjugală. „Niciodată n-am să comit împietatea de a încerca să mă recăsătoresc, după de tot ce am trăit alături de soţul meu“, se încăpăţâna Samantha să-şi

repete. Considera că avusese parte de cea mai mare fericire trăind o dragoste atât de mare şi învăţase să îndure singurătatea cu ajutorul amintirilor din trecut.

„Dumnezeule! Cum se explică atunci momentele acelea de slăbiciune din braţele lui Michael? Eu, care n-am încercat decât repulsie, chiar la o simplă atingere a altui bărbat...“

Prea cinstită pentru a se minţi singură, tânăra femeie căzu pe gânduri. Bărbatul acesta o luase în

braţe sub pretextul de a o consola, dar la un moment dat îmbrăţişarea lor devenise senzuală. Trebuia să facă un efort supraomenesc pentru a lupta cu interdicţiile şi tabuurile sale pentru a putea recunoaşte imposibilul: că acest străin o tulburase şi asta chiar din prima clipă când o privise!

în faţa uşii grele de la intrarea în muzeu, Samantha se felicită că-şi recăpătase sângele rece. Departe de atmosfera supraîncălzită din interior, respiră până în adâncul plămânilor aerul răcoros al serii. Michael o aştepta pe peron şi Samantha constată că aşa-zisul ei calm dispăruse fără urmă. Simţea privirea acestui bărbat ca pe o mângâiere. Cuprinsă de

fiori, simţi cum el încearcă să-i ghicească secretele.

Se întoarse grăbită, pentru a evita acest examen şi apăsă clanţa uşii cu o forţă inutil de mare. Scâşnetul fierului în broască aproape căi strepezi dinţii. în urechi începu să audă un zumzăit, ceea ce pentru ea era preludiul unei migrene. Rezistă cu greu tentaţiei de a-şi masa tâmplele dureroase. Nu-şi dorea decât un singur lucru: să scape de bărbatul acela, să plece cât mai departe de el, fără să întoarcă măcar capul.

- Pot să te însoţesc?

- Nu, mulţumesc, îi tăie ea glacial orice tentativă de conversaţie. Am maşina parcată în apropiere.

El nu-i răspunse, dar porni alături de ea pe aleea pavată. Pe măsură ce se apropiau de parcaj, tensiunea nervoasă de care era cuprinsă Samantha, creştea. Nu putea suporta influenţa pe care bărbatul o avea asupra simţurilor sale şi trebuia să-şi impună să n-o rupă la fugă ca un iepure.

într-un interval de timp extrem de scurt, reuşise să-i trezească sentimente pe care le crezuse de mult adormite. Pentru moment, nu-şi putea explica motivul acestei schimbări.

Desigur, Michael avea ochii şi părul lui Greg, dar toată asemănarea se oprea aici. Greg era suplu, înalt, dar părea mai puţin puternic decât bărbatul care păşea acum liniştit alături de ea, ca şi când era lucrul cel mai firesc din lume. La urma urmei, sute de bărbaţi aveau ochi albaştri şi păr castaniu deschis, dar... Pierdută în aceste comparaţii, Samantha nu observă că Michael se oprise în dreptul unui impozant Cadillac argintiu.

O strigă încet şi ea se-ntoarse încurcată, ignorându-i deliberat mâna întinsă. Prefera să moară decât să atingă mâna aceea!

La revedere, domnule Brady, îi aruncăn ea, susţinând cu demnitate privirea lui amuzată, şi mult norocftă în realizarea proiectului.

- Eşti sinceră, Samantha?
- Desigur, replică ea, surâzând crispat.

ŞI, găsind curajul să-l privească în ochi, adăugă:

- Am dorit întotdeauna să găsesc omul cel mai calificat pentru a face treaba asta.
- Hmm! Aşadar, eu sunt acea pasăre rară?
- Reputaţia dumneavoastră o dovedeşte, domnule Brady.

El scutură din cap şi scoase o agendă din buzunar.

- O să am nevoie de adresa dumitale.

Se adresase pe un ton neutru, făcând imposibil orice refuz. Reprimându-şi suspiciunea, îi dădu datele. Cu un aer absent, urmări mâna lui Michael notând în carnet. Confuză, se întrebă dacă puful de pe încheietură era în realitate atât de catifelat precum părea şi regretă îndată că-i dăduse adresa.

El închise agenda şi o puse rapid în buzunar.

- Ei bine, fiindcă se pare că-mi acorzi încredere în ceea ce priveşte munca, cred că o să putem colabora. Este deci important să ne cunoaştem mai bine şi ce poate fi mai simplu, decât să luăm masa împreună, în seara asta?

Ea se depărtă câţiva paşi, încercând să-şi găsească maşina. Se întoarse pentru a-l înfrunta, în ciuda panicii care o cuprindea.

- Eu... nu va fi necesar.

El îi aruncă un surâs strălucitor şi ironic:

- Ai milă de un biet străin rătăcit în oraşul dumitale! Va trebui să ne vedem adesea, atunci de ce să nu începem de acum? Trec să te iau la ora opt.

Nu-i mai lăsă timp de răspuns, se urcă în maşină şi, trântind portiera, demară imediat. încremenită locului, neputincioasă şi furioasă, Samanthei nu-i rămase decât să privească după maşina care se depărta.

Exasperată, Samantha era un pachet de nervi. Imposibil să scape de individul ăsta incomod. Se scufundă în apa parfumată şi relaxantă a băii, ferm decisă să-l trimită la plimbare atunci când o să sune la uşă. Totuşi, îşi spălase părul, fiindcă era necesar, încercă ea să se convingă, uscându-l în faţa oglinzii ovale din baie. Fără să-şi dea seama, se preocupă de coafură mai mult decât de obicei şi nu după multă vreme buclele începură să-i strălucească în lumina electrică.

întoarsă în cameră, îmbrăcă lenjerie mov din mătase, convinsă că le alesese din întâmplare. Totuşi, nu-şi putu stăpâni un surâs adresat comportamentului său ambiguu, atunci când scoase dintr-un dulap rochia sa preferată, rochia „deschizătoare de uşi“, cum o numea tatăl său. O îmbrăcă atentă, străduindu-se să-şi repete că alegerea îi fusese dictată de confortul propriu.

Negrul mătăsos al ţesăturii îi punea în evidenţă blondul cenuşiu al părului şl-i sublinia curbele trupului zvelt. „O fac doar pentru plăcerea mea, a nimănui altcuiva“, se încăpăţâna să-şi spună. în picioarele strânse în ciorapi de mătase îşi puse nişte pantofi de lac, cu tocuri înalte, înainte de a pune pieptenele,

o batistă şi rujul de buze în poşeta de seară. Se duse apoi în camera de zi, dusă pe gânduri. De ce se îmbrăcase mai frumos ca de obicei? Cu tatăl său sărbătorea evenimentele fericite, mergând în oraş să mănânce, îmbrăcată elegant. Atunci, de ce n-ar face-o şi în seara asta?

„O să-l trimit la naiba pe dragul de Michael şi o să cinez singură!“.

Auzi o bătaie uşoară în uşă, care o făcu să tresară. I se strânse inima şi, pentru o secundă, se simţi cuprinsă de panică. Apoi, cu bărbia ridicată, se-ndreptă cu paşi siguri şi graţioşi spre uşa de la intrare. Un surâs ironic îi apăru pe buze, imaginându-şi mutra năucită pe care Michael Brady o va face când îl va trimite la plimbare.

- Eşti adorabilă, Samantha.

- Mulţumesc, mormăi ea.

Constată surprinsă că şi el făcuse eforturi vestimentare. Era îmbrăcat într-un costum elegant, pus în valoare de o cămaşă de mătase albă. Hipnotizată, se uită în ochii lui albaştri, care-i surâdeau.

- Eşti gata? o întrebă el.

Da, mă duc să-mi iau poşeta.

După o masă excelentă şi câteva pahare cu vin, începu să se-ntrebe ce o făcuse să accepte invitaţia lui Michael. Nu, nu dorise să ajungă în restaurantul acesta elegant, faţă în faţă cu acest bărbat care-i dădea o senzaţie de leşin şi a cărui simplă prezenţă o făcea să se simtă cuprinsă de o tulburare ciudată, inexplicabilă. „Am mers deja prea departe“, se gândea ea, surâzând visătoare paharului pe care-l ţinea în mână.

- Vrei să dansezi cu mine, Samantha?

îi fu greu să-şi dea seama dacă aceste vorbe, rostite încet, erau o cerere ori o comandă. Se ridică maşinal şi, prin penumbra complice a localului, se îndreptă spre ringul de dans. îl lăsă pe Michael s-o cuprindă după talie, fără să scoată nici un sunet de protest.

- Nu sta ca o bucată de lemn, draga mea şopti el răguşit, pune-ţi braţele după gâtul meu.

El îl ascultă, legănată de muzică. Dacă n-ar fi ţinut-o Michael de mijloc, cu greu s-ar mai fi ţinut pe picioare.

Ca în vis, se simţi furată de ritmul muzicii, inconştientă de docilitatea sa. Căldura corpului celui cu care dansa lipită, o transportă într-o lume ideală. El îi şoptea la ureche vorbe pe

care se forţase să le uite.

Vinul, lumina scăzută, muzica legănată şi apropierea corpului acela de bărbat solid o împingeau într-un univers fără limite. Lumea reală nu mai era decât un loc hidos, un deşert. Samantha n-ar mai fu vrut să iasă din visul în care o împinsese Michael. îi scăpă un suspin şi îşi lăsă capul pe umărul mare al al bărbatului, mângâindu-i cu buzele gâtul puternic, lângă o venă care pulsa.

- Pentru numele lui Dumnezeu, să ieşim de aici, mârâi el.

Atitudinea lui o lăsă pe Samantha fără reacţie. Astfel, el o conduse cu mână fermă spre ieşire fără ca ea să opună vreo rezistenţă.

Un val de ceaţă ascundea cerul înstelat. Mergeau unul alături de celălalt; paşii lor răsunau în liniştea ce-i înconjura şi, pentru o secundă, Samantha avu impresia că inimile lor bat la unison.

Fără nici un cuvânt, se urcară în Cadillac. „Două, medită ea, cu ochii pe jumătate închişi şi capul sprijinit de spătarul capitonat. Trebuia întotdeauna o inimă lângă alta, două jumătăţi formând un tot?“.

Mai avea încă pe buze gustul deosebit al vinului. Amintindu-şi de expresia mirată a lui

Michael atunci când îi vărsase ultimele picături de vin în pahar, îşi stăpâni cu greu un chicotit. Nu se mai simţise atât de bine de foarte multă vreme. Motorul maşinii torcând îi suna în urechi ca o muzică liniştitoare.

Luxul impersonal al camerei de hotel unde se regăsi cu Michael părea la fel de liniştitor. Făcea parte din vis... Aerul răcoros furnizat de aparatele de climatizare adăuga o notă de realitate visului... Şi acest amestec de vis şi realitate, se accentuă şi mai mult când mâinile lui Michael, după ce-i deschisese fermoarul rochiei, o dezbrăcau cu încetul, mângâindu-i pielea mătăsoasă a spatelui, cuprinse de o nerăbdare tandră.

îi scăpă un geamăt când el îi strivi buzele. Corpurile li se clătinau, înlănţuite, devorate de aceeaşi flacără.

- Ştiam, murmură el, părăsindu-i gura, pentru a explora carnea fremătătoare a gâtului, am ştiut-o de când ne-am întâlnit...

Se opri şi adăugă după o ezitare:

- Nu, este de mult mai demult! De când eu şi tatăl tău contemplam fotografia unei fetiţe încântătoare... Oh! cred că te-am dorit dintotdeauna. Cuvintele aceastea pătimaşe treziră în inima Samanthei amintiri moarte de

multă vreme. Cu mâinile ridicate spre el, aşteptă docilă. Michael îi scoase rochia. Puţin după aceea, lenjeria ajunse şi ea pe covor. Samantha nu trebui să deschidă ochii pentru a afla efectul produs asupra bărbatului de nuditatea ei. O simţea, prin degetele febrile şi prin respiraţia sacadată a bărbatului. O ridică în braţe şi o duse spre pat.

Surâzând, cu ochii întredeschişi, îl privi cum se dezbracă, realizând că aştepta de foarte multă vreme acest moment. Dintotdeauna, se gândi ea, dar acum eternitatea însăşi părea că se sfârşise. închise ochii şi un val de scântei multicolore explodă dincolo de ecranul pleoapelor închise, când simţi greutatea corpului lui asupra ei.

Gura lui umedă şi caldă îi cuprinse sfârcurile întărite şi o făcu să se arcuiască. Auzi cum o voce îi şopteşte cuvinte de dragoste şi apoi mângâierea

reîncepu, insidioasă şi obsedantă. „Aveam nevoie să redevin eu însămi“. Ideea ţâşni spontan, răsunându-i în creier ca un ţipăt sfâşietor. Tresări şi începu să se zbată pentru a scăpa de acest chin delicios.

El se ridică, acoperind-o cu totul cu corpul său musculos, înfingându-i mâinile în păr

pentru a-i putea admira mai bine frumuseţea trăsăturilor fine. Emoţionat, îi descoperi o lacrimă strălucind între gene.

- Draga mea...

Apoi trupurile lor dădură frâu liber unei pasiuni prea multă vreme stăpânită. împreună, urcară încet treptele extazului, pe care-l descoperiră într-o totală armonie.

îi plăcea senzaţia părului lui sub palmele sale.

- Te iubesc, murmură ea lângă buzele lui Michael.

Potoliţi, se rostogoliră unul lângă altul.

- Oh, Greg, suspină Samantha, lăsându-se să alunece în amintiri.

- Nu, Samantha!

Se ghemui în braţele lui, savurând căldura trupului puternic. Adormi brusc, fără să mai audă ţipătul celui care o strângea în braţe, cu o disperare posesivă.

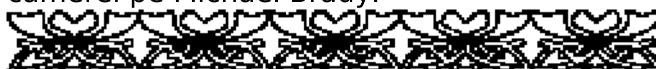

Capitolul 3

Lumina se aprinse. în spatele pleoapelor închise ale Samanthei, tenebrele se colorară în roşu. Cu un suspin de protest îşi duse palmele la tâmplele care o dureau. Ar fi vrut să-şi tragă cuvertura peste cap. Avea gura uscată şi mai păstra încă gustul vinului băut în seara precedentă.

Seara precedentă... întâlnirea cu Michael!

Cu inima bătândsă-i spargă pieptul, se sili să deschidă ochii, dar numai ce-i întredeschise că o încercă un regret amar. Timp de o secundă, încercă să se convingă că nu s-a întâmplăt nimic, că se găsea în patul ei, în propria cameră. Dar nu exista nici o modalitate să scape de realitate. îşi muşcă buzele. îi scăpă un strigăt, în ciuda eforturilor de a-l reprima. Scuturându-se din toate puterile de resturile somnului, îl zări în cealaltă parte a camerei pe Michael Brady.

Era întors cu spatele şi privea pe fereastră. La ţipătul involuntar al Samanthei, se crispă. Dar nu se întoarse. Părea mai preocupat de ce se- întâmpla dincolo de geamul întunecat al ferestrei, decât de femeia din patul său.

Samantha îşi înfundă capul în palme.

- E totul în ordine? o întrebă el.

Ea tresări la sunetul metalic al vocii lui. Se uită din nou la el. în timp ce dormea, se îmbrăcase. în pantaloni şi în pulover rulat pe gât, părea un demon venit din adândul infernului pentru a o tulbura. Samantha îşi trase cuvertura până sub bărbie. Deschise gura, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvânt.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai plânge.

Michael se îndreptă spre pat şi privi atent,

ca un vultur, chipul palid înălţat spre el. Lacrimile curgeau încet pe obrajii lipsiţi de culoare ai Samanthei şi în ochii ei ca smaraldul, el putu descifra o consternare mută.

Tânăra femeie părea că nu-şi dă seama că plânge şi adoptase o atitudine îngrozită. O trecu un fior şi încercă să dispară din raza privirilor bărbatului care, în numai câteva ore, din străin devenise amantul ei.

Samantha îşi plecă umilită capul blond, copleşită de amintirile nopţii trecute. „Cum de am putut admite aşa ceva?“, se gândi ea cu groază.

Permisese altui bărbat s-o atingă. Mai rău, fusese pasionată, mai vie ca niciodată.

„Ai consimţit!“, constată ea, urându-se, în timp ce îmbrăţişările cu Michael i se derulau în memorie ca un film. Copleşită de ruşine, se revăzu arsă de pasiune. „Consimţit“ nu era cuvântul potrivit. Cedase pur şi simplu unei dorinţe pe care o crezuse moartă o dată cu Greg.

După înmormântarea soţului său, Samantha îngenunchease lângă mormânt şi-i jurase lui Greg fidelitate eternă. Iar acum îşi trădase promisiunea în modul cel mai neruşinat cu putinţă. Era lucidă şi dispreţul pe

care-l simţea pentru ea însăşi nu-şi avea egal decât în cel pe care-l simţea faţă de bărbatul care-i grăbise căderea.

Michael profitase de slăbiciunea ei, după ce o ameţise cu vin şi cu clarul de lună, antrenând-o într-o lume a simţurilor pe care el o cunoştea prea bine. Michael Brady era exact genul de bărbat de care se temea cel mai mult. Degetele tinerei femei se crispară pe cuvertură. „Da, se gândi ea, nu este preocupat decât să-şi satisfacă propria dorinţă... nedându-şi măcar seama că în felul acesta îi poate distruge pe ceilalţi".

Desigur! A vrut doar să petreacă o noapte cu ea, fără să-i pese de sentimentele ei. „Tipul ăsta mai întâi ia şi după aceea discută", îşi spuse Samantha.

El întinse o mână, cu intenţia de a-i ridica o şuviţă de păr umezită de lacrimi. Ea se retrase cu o mişcare violentă.

- Nu-i nevoie să te fereşti când te ating, Samantha, mormăi el cu privirea plecată, pentru a-şi ascunde decepţia. N-ai să poţi şterge cele petrecute între noi, detestându-mă.

Ea îl privi cu ochi strălucitori.

- La ce te-ai aştepta de la o femeie care simte că te-ai folosit de ea?

El îi susţinu privirea, scuturând din cap:

- Nu s-a întâmplat aşa ceva şi o ştii foarte bine!

- Ce încerci să dovedeşti, de fapt? îi replică ea râzând scrâşnit.

- Samantha!

- Dacă vrei să-şi linişteşti conştiinţa, deghizând în dragoste cele petrecute între noi, te afunzi în minciună. Nu simţi pentru mine decât dorinţă fizică, Michael.

La aceste cuvinte, el deveni foarte palid şi muşchii fălcilor i se-ncleştară. Fără respiraţie, îl văzu cum se apleacă asupra ei, apăsând-o de pat. Cu ochii întunecaţi, îi privea revoltat chipul sfidător.

- Eu sunt primul, după moartea soţului tău, nu-i aşa? şuieră el.

Samantha înghiţi în sec.

Crezi ce vrei! replică ea, făcând un efort să nu întoarcă privirea.

Spre surprinderea ei, asprimea cuvintelor pe care le rostise nu corespundea sentimentelor ce o încercau. Pometţii i se colorară într-un roz delicat. Cu un gest de resemnare, murmură şovăielnic:

- Aş vrea să mă îmbrac.

Michael îi prinse bărbia, silind-o să-l privească în ochi. Timp de câteva momente se

uită la ea cu un aer grav şi Samantha se simţi încă o dată prinsă în capcana acestei priviri pătrunzătoare. Descumpănită, îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii. Ochii lui Michael erau în continuare aţintiţi asupra ei. Ea crezu că observă o schimbare în respiraţia lui, dar îl auzi rostind cu voce neutră:

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Dar nu eşti obligată s-o faci.

- Exact aşa gândeam şi eu.

Vocea Samanthei se frânse. Din clipa în care-l întâlnise pe acest bărbat, viaţa i se dăduse peste cap. Părea că priveşte în ea ca într-o carte deschisă şi că înţelege mai mult decât ar fi vrut ea să-i spună. „Fugi! îşi spuse ea cuprinsă de panică, pleacă de aici, departe de el, cât mai departe posibil!“.

- Vreau să plec acasă!

- Nu crezi că e prea mult, draga mea?

- încetează să-mi spui aşa. Nu sunt draga ta şi refuz să devin. Ai obţinut ce ai dorit, te poţi considera satisfăcut.

El o fulgeră cu privirea şi ea se felicită în gând pentru că reuşi să-şi ţină firea. Era foarte aproape să facă o criză de nervi şi trebui să facă eforturi serioase ca să nu-l insulte. O dorinţă primară de răzbunare se zbătea în sufletul ei. Numai bunul-simţ o oprea să-l

acopere cu insulte şi injurii.

După câteva momente de reflecţie, corpul atletic cu umeri pătraţi din faţa ei n-o mai tulbura. Slăbiciunea ei de femeie faţă de un bărbat frumos, fremătând de senzualitate, dispăruse. Problema aceasta fiind rezolvată, poate va reuşi să fie suficient de puternică pentru a-i rezista. Şi dacă sarcasmul era singura armă pe care o putea folosi, cu atât mai rău pentru el! Ea nu va ezita s-o folosească. Oricum, n-avea de ales.

Samantha respiră profund, impunându-şi o pauză şi se lăsă să cadă pe perne. Uitându-se la interlocutorul său zâmbi uşor:

- Adevărul este adesea dureros, nu-i aşa? spuse ea.

- Adevărul? îndrăzneşti să vorbeşti despre adevăr, tu care refuzi să vezi dincolo de vârful nasului?

- Tot ce ştiu e că mi-ar plăcea mai degrabă să mă spânzur, decât să rămân cu tine aici.

Lui parcă i se opri respiraţia.

- Aş vrea să te cred, răspunse el în cele din urmă. Ai petrecut doi ani de viaţă considerându-ţi corpul drept un templu ridicat în amintirea soţului tău. Acum când poarta lui a fost forţată este firesc să mă consideri ca pe un duşman!

- Forţat, ăsta e cuvântul! sublinie ea, cu o

expresie de dispreţ pe chip.
Ochii lui albaştri se întunecară. Alarmată de schimbare, Samantha se încordă. Liniştea cu care el îşi debitase rechizitoriul o pusese în gardă. Pentru că o scăpare în mecanismul intuiţiei o împinsese să-l provoace.
Michael o luă pe Samantha de umeri:
- Doamna insinuează că ar fi fost vorba de un viol? o zeflemisi el.
Ea se zbătu să se elibereze, dar el îşi strânse menghina degetelor. învinsă, Samantha încetă să se mai agite, considerând că nu se poate lupta cu inevitabilul.
Iritată de neputinţa ei, zise cu răutate:
- Datorită ţie, am băut prea mult.
Degetele lui se înfipseră în pielea mătăsoasă a Samanthei.
- Nu erai beată, draga mea, şi cu siguranţă n-ai fost nici violată, nici forţată. Crezi că vinul are vreun amestec? Trebuie să-ţi amintesc cumva cum a fost?
în voce îi vibra o ironie insuportabilă. Ea se zbătu convulsiv.

- Ticălosule! strigă Samantha.

El râse înăbuşit, apoi îi mângâie obrazul cu degetul arătător.

- Dacă mă insulţi nu înseamnă că o să schimbi ceva din cele întâmplate.

Făcu o grimasă, dar nu-i dădu drumul.

- Am făcut dragoste, la naiba! mormăi el şi îşi înfundă faţa în părul ei mătăsos. De ce să-ţi fie ruşine de cele petrecute între noi? Cele întâmplate în patul ăsta sunt nişte lucruri fireşti. Trupul tău era la fel de flămând ca şi al meu.

Vocea lui joasă era seducţia însăşi. Vorbind, îşi sporea într-una avantajul asupra ei, acoperindu-i obrajii cu sărutări.

- L-ai iubit pe soţul tău, continuă el, dar nu înţelegi că sentimentul de vinovăţie faţă de el este fără nici o noimă? Dacă şi el te-a iubit aşa cum l-ai iubit tu, cu siguranţă că n-ar fi dorit să rămâi toată viaţa singură.

Michael se-ntrerupse, plecându-şl capul. Ochii lui exprimau atâta tristeţe, încât Samantha simţi pentru prima oară că-i este milă de el. Dar în momentul următor reluă lupta cu sine însăşi. Investise atâta energie ca să-şi ascundă adevăratele sentimente. Pentru Samantha, să aibă sentimente însemna să sufere.

Stând nemişcată în braţele lui Michael, tânăra femeie se lupta cu atracţia pe care o exercita asupra ei. Niciodată nu va putea să-i dea ceea ce vroia de la ea. în ziua în care îl înmormântase pe Greg, îngropase cu el şi capacitatea de a mai iubi, de asta era sigură.

- Nu simt nimic pentru tine, Michael.

Rosti fraza aceasta fără ezitare, cu fermitate. El resimţi lovitura şi îşi retrase mâna care începea să-i mângâie pielea catifelată a umerilor.

- Asta înseamnă că m-ai luat drept Greg, concluzionă el cu voce plată.

Râse amar şi apoi continuă.

- Şi eu, care m-am chinuit să mă conving că numai vinovăţia te făcea să te comporţi aşa. M-am înşelat, nu-i aşa? Numai la el te gândeai. Timp de câteva ore, doar te-am ajutat să-l aduci înapoi în viaţa ta.

- N-am făcut-o intenţionat, Michael.

Privirea pe care acesta i-o aruncă n-o făcu decât să-i sporească sentimentul de vinovăţie. Apoi, întorcându-se brusc se duse la fereastră.

- Poţi să te-mbraci!

Ea se execută cu mâinile tremurânde şi picioarele de vată. Tăcerea lui Michael o exaspera. Se aşeză pe marginea patului. Îl copleşise pe Michael cu reproşuri şi acum situaţia se întorsese împotriva ei. „Oricum, se gândi ea, am încercat să-i atribui responsabilitatea

pentru nişte lucruri pe care le-am făcut eu“. Acum vedea lucrurile clar. Ea fusese cea care se folosise de el, cea care-l rănise.

- Semăna cu mine,? o întrebă el, fără să se-ntoarcă.

Ar fi vrut să nu-i răspundă. Dar deja erau prea
multe neînţelegeri între ei.

- Puţin, murmură ea cu ochii fixaţi pe părul lui, pe când Michael se-ntoarse spre ea. Ochii şi părul.

El ridică din umeri cu chipul golit de orice expresie.

- Hai, îi spuse tăios, te duc acasă.

întoarcerea se petrecu în tăcere. Să fie alături de Michael era pentru Samantha o adevărată tortură. Cadillacul trecu în viteză pe lângă muzeul care avea semnificaţia unor amintiri comune şi năvăli pe străzile straniu de liniştite la acea oră a nopţii. Nu era nimeni pe drumurile populate doar de fantomele coloniştilor ce veniseră în America în goana după aur din anii 1848. Veniseră în grupuri mari, bărbaţi şi femei, punându-şi speranţele în micul oraş fondat de Auburn Ravine.

„Câţi dintre ei şi-au putut realiza oare visele?“, se întrebă Samantha.

Cadillacul o luă la stânga şi se angajă pe bulevardul care înconjura oraşul. Acul vitezometrului urca într-una.

„Cu cât ne vom despărţi mai repede, cu atât mai bine“, se gândi ea.

Chiar aşa! în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, reuşise să strice totul, ieşind din carapacea ei protectoare.

Samantha nu vroia cu nici un preţ să trăiască în prezent şi gonise din sufletul său orice plan de viitor.

O dată îşi făcuse vise, dar fuseseră toate spulberate de destinul nemilos. Nu mai vroia s-o ia de la capăt. „Ar trebui să fiu nebună să repet aceeaşi experienţă", se gândi ea. Singurul loc sigur şi-l găsea în singurătatea amintirilor, în lumea emoţională a trecutului său.

Samantha învăţase să rezolve problemele cotidiene metodic. Fără să se sustragă responsabilităţilor muncii sale, refuza totuşi să-şi facă planuri de viitor în carieră. Câteodată, îşi spunea: „Trebuie să fiu într-un fel laşă, o păpuşă fără emoţii". Din acest motiv, Michael reprezenta un pericol pentru ea. De la început, îl simţise capabil să-i trezească sentimentele. Mai mult, acum era convinsă că nu e genul de bărbat care să se mulţumească doar cu o relaţie fizică.

Samantha aruncă o privire piezişă spre el. Avea mâinile puternice crispate pe volan. Ea nu-şi putu reţine gândul că acele mâini o mângâiaseră cu câteva ore mai înainte.

De la moartea lui Greg, nu mai fusese preocupată de dorinţa fizică. Nu mai era tânăra mireasă

îndrăgostită de un mire frumos. Brusc, îşi dădu seama că făcuse totul pentru a se convinge că nevoia de afecţiune i se stinsese o dată cu Greg.

„Dacă cel puţin aş putea să-l urăsc pe Michael!“. Dar asta n-avea nici un sens. Nu putea să urască pe cineva care cedase aceloraşi tentaţii ca şi ea. Cuvintele de dragoste pe care i le spusese în timp ce făceau dragoste o chinuiau. Se sili să le alunge din minte.

Dar oare nu ea fusese cea care încercase să se dezvinovăţească luptându-se să creadă că se află în braţele soţului ei mult iubit? Tâmplele i se zbăteau dureros şi Samantha îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Nu trebuia să dea dovadă de slăbiciune, mai ales nu acum. îi rănise deja amorul propriu lui Michael, rostind numele lui Greg în locul numelui lui. Ce rost avea să-l facă să înţeleagă că deziluzia ei este la fel de puternică? Samantha îi provocase destul rău şi aşa, dovadă paloarea chipului său. Când plecaseră de la hotel, el îşi întorsese capul, dar nu suficient de repede ca să nu poată vedea

disperarea din privirea lui. Se simţise nefericită şi mizerabilă. De ce trebuise să-l întâlnească pe Michael Brady?

Simţi privirea bărbatului aţintită asupra ei. Surprinsă, constată că, lăsând motorul pornit, Michael oprise în faţa casei ei. Fără un cuvânt, el îi întinse poşeta.

- Mulţumesc, îi spuse ea.

Michael opri motorul şi ieşi din maşină o dată cu Samantha.

- Nu-i nevoie să mă conduci până la uşă, protestă ea.

Fără să zică nimic, el ocoli maşina.

- Nu-i nevoie, îi repetă ea.

Michael o luă de braţ.

- De ce te temi?

La răsărit, soarele aurea peluza şi arborii. Samantha arunca priviri piezişe spre ferestrele vecinilor. Se simţea jenată să se-ntoarcă în zori, însoţită de un bărbat, dar nu zise nimic. Ajunşi la uşă, îşi eliberă braţul din strânsoarea lui Michael, sub pretextul căutării cheii. Uşa se deschise, şi din ce în ce mai jenată, îi întinse mâna.

- La revedere, Michael, spuse ea încurcată de licărirea de amuzament din ochii lui.

Spre mirarea ei, ignorând gestul, el păşi pragul şi intră în hol, trăgând-o pe după el. Apoi

închise uşa după ei. Uluită, se uită la el. Acesta îi mângâie bărbia, râzând:

- O să înghiţi o muscă, draga mea.
- în caz că n-ai observat, nu te-am invitat să intri.

El se întinse alene, fără să o slăbească din ochi.

- îmi poţi oferi o ceaşcă de cafea, dacă nu vrei să adorm la volan.

Dacă insişti... La urma urmei e aproape opt dimineaţa.

- Se poate... Dar eu n-am închis ochii toată noaptea.

Expresia gravă din ochii lui contrasta cu tonul glumeţ cu care fuseseră rostite cuvintele. Furioasă, Samantha îl conduse în bucătărie.

- Stai jos.
- Eşti din cale afară de amabilă.

Ignorându-l ironia, branşă cafetiera. Era întoarsă cu spatele, dar ştia că îi urmăreşte fiecare mişcare. „Doamne! La ce s-o gândi?“. Tulburată de privirea care o dezbrăca, puse două ceşti pe masa din bucătărie.

- îţi tremură mâinile, Samantha.

Ea nu-i răspunse şi el nu mai spuse nimic. Bărbatul părea prea mare, prea puternic în spaţiul strâmt al bucătăriei. Samantha se temea că după ce o să plece o să-i simtă multă vreme prezenţa în casă.

Tăcută, puse cafeaua în ceşti şi aroma ei se răspândi în încăpere. Aduse zahărul şi se aşeză pe un scaun, de cealaltă parte a mesei, hotărâtă să păstreze distanţa. El luă două înghiţituri şi apoi se uită împrejur.

- E drăguţ la tine, spuse el după o vreme, culoarea perdelelor se armonizează cu cea a pereţilor.

- îmi plac culorile calde...

Samantha îşi lăsă fraza neterminată. Cuprinsă de un sentiment de irealitate se întreba ce naiba o găsise şi cum ajunsese să discute despre culoarea perdelelor, în faţa unei cafele, cu un bărbat pe care nu-l voia.

îşi împinse scaunul şi se ridică.

- Acum aş vrea să pleci, îi spuse ea, uitându-se pe fereastră.

Simţi imediat apropierea lui şi se încordă.

- Mă întorc chiar azi la San Francisco.

Respiraţia lui îi mângâia ceafa şi îi simţi mâinile pe
umeri.

- Mă întorc peste o lună, Samantha. Atunci poate că ai să fii mai dispusă să discutăm ce s-a întâmplat. Ea se gârbovi, pierzându-şi brusc dorinţa de a i se împotrivi. închise ochii ca să-şi reţină lacrimile şi ţipă:

- Te implor, pleacă!

El o trase spre el, sărutând-o uşor pe gât; apoi

o lăsă şi se îndreptă spre uşa bucătăriei. Se opri în cadrul uşii. Samantha se întoarse să-l privească, simulând o detaşare departe de starea ei de spirit.

- Lasă-mă, şopti ea.

Rămasă singură, îşi ascunse faţa în palme. Auzise uşa apartamentului închizându-se, dar vorbele lui Michael rămăseseră suspedate în aer. îi spusese:

- Cere-mi orice Samantha, dar nu-mi cere să te las.

Capitolul 4

Charles Caruthers se uită la asistenta lui pe deasupra ochelarilor.

- Ce nu-i în ordine, Samantha? Pari un pic obosită, un pic cam palidă, ca să zic aşa.

- Totul e bine, Charles. Nu-ţi face griji pentru mine.

Trecuseră două săptămâni de când Michael plecase, iar Samantha îşi pierduse somnul şi pofta de mâncare. în timpul zilei nu se prea gândea la el, munca de la muzeu cerându-i o mare concentrare, căci în vederea restaurării trebuia evacuate săli întregi. Şi totuşi, în ciuda tuturor treburilor care-i ocupau ziua ori pe care şi le inventa, nu reuşea întotdeauna să şi-l alunge pe Michael din minte. Amintirea chipului său, a tonului grav din vocea sa, a

corpului lui viril, o

obseda tot timpul. Atunci se arunca în muncă pentru a uita şi de multe ori reuşea să alunge aceste imagini undeva în vreun cotlon al memoriei.

Dar nopţile era fără apărare în faţa amintirilor. Visele, întotdeauna aceleaşi, îi anulau voinţa de a-l uita pe acest bărbat.

Ziua în care Michael Brady trebuia să se-ntoarcă la Auburn se apropia fără nici un semn de viaţă din partea acestuia. O vagă speranţă că finanţarea proiectului o să fie respinsă de comitetul municipal începu să se nască în mintea Samanthei. Poate că acesta, considerând costul proiectului prea ridicat, o să încredinţeze lucrările unei alte firme. Şi în cazul ăsta... „Nu o să se mai întoarcă în colţul ăsta de lume, îşi spuse Samantha. N-o să-l mai văd niciodată!“.

Pe măsură ce timpul trecea, speranţa şi disperarea Samanthei creşteau în aceeaşi măsură. Trecu o nouă săptămână, lungă şi penibilă. Pentru Samantha, lucrurile îşi pierduseră cursul firesc. în timpul zilei se simţea uşurată la gândul că n-o să viseze la cel care-i acaparase gândurile. Noaptea însă, când se aşeza în pat, reuşea cu greu să adoarmă şi dimineaţa, după câteva ore de

somn, îşi găsea perna udă de lacrimi. Şi în fiecare zi se simţea mai nefericită decât în ziua precedentă.

încetul cu încetul, umbre albastre îi încercuiau ochii. Pierdea în greutate, obrajii i se subţiau, scoţându-i în evidenţă pometţii. O licărire de tristeţe luase locul bucuriei din ochii ei verde smarald.

- Charles, chiar trebuie să vin şi eu?

Charles dădu din cap, schimbând viteza. Intrară pe o arteră aglomerată şi Fordul trebui să încetinească la pas, la câţiva centimetri de maşina dinainte.

- Desigur că trebuie să mergi şi tu, îi răspunse el, este chiar indispensabil, ca să zic aşa.

- Să nu-mi spui că venerabilul consiliu municipal nu se poate reuni în absenţa modestei mele persoane!

- La urma urmei ce-i cu tine Samantha? Până acum n-ai lipsit de la nici o şedinţă a consiliului. Iar asta e una dintre cele mai importante.

- Se poate, dar pentru mine este una neprevăzută.

- Şi pentru mine. De fapt, e vorba de o şedinţă extraordinară, care nu figura în program. S-a decis în dimineaţa asta.

-   Oh, da! îmi amintesc. M-ai anunţat când eram la cafea.

Fordul o luă pe un bulevard exterior.

-       Nu te mai recunosc Samantha, murmură Charles cu o voce aproape de neauzit, ca şi când ar fi vorbit doar pentru sine, te-ai schimbat atât de mult...

Dragul de Charles! Nu putea înţelege ce se-ntâmpla în sufletul asistentei sale. Samantha scoase un suspin de uşurare când Fordul se opri în faţa clădirii unde urma să aibă loc şedinţa. Puţin după aceea, alături de Charles, saluta membrii consiliului, silindu-se să zâmbească. Cea mai mare parte a membrilor consiliului fuseseră prietenii tatălui ei. Aproape pe toţi îi ştia din copilărie şi totuşi, în clipa aceea se simţea singură în mijlocul atâtor figuri familiare. Singurul bărbat care ar fi putut să-i limpezească sufletul, strălucea prin absenţă.

Pentru prima oară, după multă vreme, resimţi o amărăciune care n-o mai încercase decât atunci când îi pierduse pe cei pe care-i iubise mai mult decât orice pe lume: pe Greg şi pe tatăl său.

Ed Layman îi spunea adesea:

- Trebuie să iei viaţa aşa cum e. Fii

puternică şi orgolioasă.

Lui nu-i lipsise niciodatăcurajul. Moartea soţiei îi frânsese inima dar îşi ascunsese durerea din dragoste pentru fiica sa. Samantha îşi amintea mirosul haine de tweed a tatălui său, atunci când o ţinea în braţe, încercând să-i explice de ce „mama nu se mai întoarce acasă“. Avea pe atunci şase ani...

Vocea lui Charles o trezi la realitate:

- Aşază-te Samantha, începe reuniunea.

Samantha realiză brusc că se află în sala de consiliu.
Acceptă recunoscătoare sfatul lui Charles şi se lăsă să cadă pe scaunul tare de lemn. Picături de sudoare i se iviră pe frunte în timp ce preşedintele consiliului citea cu o voce monotonă ordinea de zi. Samantha nu reuşea să se concetreze. Din nou, amintirile o copleşeau şi se revăzu la braţul tatălui său, întorcându-se la maşină după înmormântarea lui Greg. O ploaie fină îi uda faţa, dar nu reuşea să plângă. Aceste lacrimi acumulate, de-a lungul lunilor care urmară, se transformaseră într-o carapace de indiferenţă sub care se simţea apărată... Asta până-n ziua în care-l întâlnise pe Michael Brady!

în prezent îşi dădea perfect de bine seama că bărbatul acela îi distrusese sistemul de

apărare şi că n-avea forţa necesară să i se opună „îl urăsc!“

- Samantha, ce-i cu tine?

Se întoarse clipind din ochi, din cauza luminii de neon. Se agăţă de marginea mesei şi începu să tremure. Charles îşi trecu un braţ în jurul umerilor asistentei lui:

- Samantha?

Ea trase adânc aer în piept, incapabilă să răspundă. Simţea un fel de greaţă. Norul de fum de ţigară care plutea deasupra capetelor nu părea a fi

cauza stării ei de rău. Dar atunci, cărui fapt îi datora această suferinţă? Luă paharul cu apă din faţa sa şi-l goli.

Mă simt mai bine, îl anunţă ea pe Charles.

Mai liniştit, şeful ei surâse.

- Văd, şopti el,ţi-ai recăpătat culoarea în obraz. Pentru o secundă, am crezut că o să leşini cum o făceau pe vremuri femeile din generaţia mea!

în sală se auzea zvonul discuţiilor dintre membrii consiliului. Nimeni nu băgase de seamă cele întâmplate şi Samantha se lăsă pe braţul protector al lui Charles, respirând uşurată.

- Doamnelor şi domnilor, îmi cer scuze pentru întârziere.

încremenită pe scaun, Samantha recunoscu acel val de vitalitate care invadă încăperea la intrarea lui Michael Brady. Sângele îi fugi din obraji şi Charles trebui s-o sprijine ca să nu se prăbuşească. în acel moment, întâlni privirea lui Michael. Oare de ce naiba o privea aşa, de faţă cu toată lumea? Şi de ce părea furios? Pentru că, dacă cineva avea dreptul să fie furios, ea era aceea, nu el.

Recăpătându-şi curajul, ridică bărbia şi-l fulgeră la rândul său cu o privire acuzatoare.

Şedinţa începu într-o atmosferă încordată. în timp ce Michael răspundea energic întrebărilor care i se

puneau, Samantha simţi că toate privirile aţintite asupra ei. „Ce naiba se întâmplă, se gândi ea, ai zice că nu vrea să mă scape din ochi!"

Tânăra femeie se îndesă în scaun. Era prea greu să continue lupta aceasta mută cu bărbatul de la celălalt capăt al mesei.

Pe măsură ce şedinţa avansa şi ceilalţi începură să se uite la ea cu curiozitate. Chiar şi Charles simţi că se întâmplă ceva neobişnuit şi îşi retrase braţul după umerii ei, ceea ce păru că-i convine de minune lui Michael.

Samantha suportă supliciul acesta mai bine de o oră. încercă în zadar să se concentreze

asupra subiectului discuţiei. Auzea vocile celorlalţi parcă dincolo de un perete de vată.

Dar oare despre ce vorbeau? Probabil cum să obţină mijloacele de plată pentru o întreprindere atât de costisitoare. Parcă sub efectul unui drog se auzi sugerând restaurarea vechii clădiri Bernhard House.

Spre mirarea ei, propunerea fu adoptată.

Acea clădire mare, albă, în stil colonial, cu porticuri susţinute de coloane dorice, i se părea tot ce-i mai rămăsese pe lume. Gândurile i se întoarseră spre ea însăşi. Se întrebă, deodată, dacă nu semăna cu Bernhard House: o succesiune de camere întunecate

şi grele. „Dumnezeule, nu mai vreau să fiu singură, trebuie să evadez din închisoarea în care am intrat de bunăvoie".

Zgomotul scaunelor pe parchet o treziră la realitate. Reuniunea se terminase. Cu obrajii în flăcări, se ridică în grabă, pradă altei obsesii: să fugă, să scape o dată din sala de consiliu şi de prezenţa covârşitoare a lui Michael Brady. Aruncă o privire scurtă spre el şi spaima îi deveni şi mai mare. Aceasta o privea cu un aer hotărât.

Michael se găsea în celălalt capăt al încăperii, făcându-se că ascultă flecăreala unui membru al consiliului, dar de fapt era cu

atenţia îndreptată asupra ei.

- Charles, să mergem. Nu mă simt bine, şopti tânăra femeie, agăţându-se se braţul şefului ei.

- Desigur, draga mea. Trebuie să-ţi supraveghezi alimentaţia. Nu înţeleg de ce toate femeile ţin cură de slăbire. Evident că ai pierdut câteva kilograme, dar acum arăţi îngrozitor...

- Să mergem, i-o tăie, cu voce ridicată.

- Bine, bine, nu te enerva.

Ieşiră din sala de consiliu şi când ajunseră la câţiva paşi de maşina lui Charles se auzi vocea lui Michael, în spatele lor:

- Aţi şi plecat?
Penumbra amurgului îi ascundea faţa, dar Samantha îi sesiză scânteile din ochi, pe măsură ce se apropia de ei.
- Bună seara, Charles.
Samantha se uită la cei doi bărbaţi cum schimbau o strângere de mână şi brusc, se simţi ca un animal hăituit.
- Felicitări, îi spuse Charles surâzător, ai făcut o bună impresie consiliului.
- Mulţumesc, bătrâne.
Michael îl bătu amical cu mâna pe umăr pe şeful Samanthei. înmărmurită, tânăra femeie îi ascultă cum discutau veseli despre proiect. Apoi, spre groaza ei, îl auzi pe Michael cum îi propune lui Charles s-o conducă acasă.
- Asta ca să nu faci un ocol, adăugă el cu inocenţă. Am închiriat o casă lângă Samantha, aşa că o pot lăsa acasă.
- Foarte bine spuse Charles, înainte ca ea să poată interveni.
Samantha privicum Charles se depărtează şi o cuprinse disperarea. Ca de obicei, acesta nu înţelesese nimic din ce se întâmpla.
- Vino, Samantha.
Fără să spună nimic ea se instală pe bancheta din faţă a Cadillacului. Michael demară în trombă. în

timpul drumului Samantha nu-şi descleştă dinţii. Michael, în schimb, îi vorbi tot timpul despre cum călătorise, cu glas calm şi melodios şi numai mâinile strânse pe volan îi trădau tensiunea interioară. Maşina trecu pe lângă casa ei, fără să găsească puterea de a protesta.

Când se îndreptară înspre nişte clădiri albe înşirate pe coasta unei coline înverzite, deschise gura să-l întrebe unde o duce, dar apoi se răzgândi. Intenţiile lui erau clare, dar nu-i era foarte clară motivaţia.

„Cum aş putea să-l înţeleg, când nu reuşesc să mă înţeleg pe mine?“ se gândi ea.

- îmi place mult locul ăsta, declară Michael. Fiecare clădire este o casă adevărată. Iată, aici locuiesc eu.

Când maşina se opri în faţa unui elegant pavilion construit în stilul colonial din Noua Anglie, Samantha îşi frământă mâinile. Era conştientă de privirea lui întrebătoare şi întoarse capul ca să o evite. Coborâră din maşină şi se îndreptară spre casă. Ajunşi pe verandă, în timp ce Michael îşi căuta cheile în buzunar, Samantha se opri să contemple peisajul. Pentru prima oară reuşi să articuleze câteva cuvinte:

- Ce peisaj magnific!
- Mi-ar fi plăcut o pădure de pini, dar cum n-o să stau aici multă vreme, mă mulţumesc cu ceea ce există.

Gândul că să plece o făcu să surâdă. Michael o privi mirat şi atunci simţi din nou că o cupride ameţeala.

- Intră, îi spuse Michael, deschizând uşa şi făcându-i loc să treacă. Cum îţi place bârlogul meu?
- E admirabil. îmi plac zidurile albe şi şemineurile din cărămidă smălţuită.
- Atunci înseamnă că avem aceleaşi gusturi.

Ea se aplecă să se uite pe fereastră la o peluză, evitând să comenteze aluziile lui.

- Calul meu găseşte că domeniul său e ai degrabă mic, dar până la urmă o să se obişnuiască.
- Serios? întrebă ea râzând.

Michael întinse o mână spre ea.

- Cred că e prima oară când te aud râzând spontan, murmură el.

Ea se îndepărtă repede de mâinile care voiau s-o prindă şi se duse lângă şemineu.

- Nu ştiam că-ţi place echitaţia, bângui ea cu privirea plecată.
- Se pare că nu ştii mai nimic despre mine, draga mea, replică el ironic.

- Ti-am mai spus că nu sunt draga ta.
- Bine, am înţeles. Oricum, tot e ceva că nu-mi mai spui domnul Brady când binevoieşti să mi te adresezi.
- Nu văd de ce ţi-aş spune altfel. Ne cunoaştem de prea puţin timp.
- Eu cred, dimpotrivă, că ne cunoştem foarte bine, o ironiză el, uitându-se cu de-amănuntul la curbele corpului ei.
- Iată-ne ajunşi şi aici! Ăsta-i motivul pentru care m-ai adus aici? Ca să continui ce ai început?

Stătea dreaptă în faţa lui. Tonul acuzator din voea ei îl făcu pe Michael să se încrunte.

- O clipă, şopti el apropiindu-se de ea. N-o să-ţi permit să-mi atribui rolul lupului cel rău. Am împărtăşit momente plăcute şi e inutil să te sustragi acestei realităţi.

Ea luă o figură dispreţuitoare.

- Ştii foarte bine de ce acele momente agreabile, cum le spui tu, au fost împărtăşite, Michael. Şi ştii foarte bine la cine mă gândeam când eram în braţele tale.

Capitolul 5

Cuvintele încărcate de ură ale Samanthei răsunau încă în încăpere. După toate aparenţele îşi atinseseră ţinta. Michael era

crispat. Pentru o secundă rămase împietrit. Apoi îşi reveni.

Triumfătoare, Samantha se uită la el: dacă îşi închipuise că e dispusă să-l urmeze a doua oară în patul lui, ei bine, atunci era mai bine să-şi reconsidere poziţia. La gândul acesta, îşi ridică bărbia, într-o mişcare de revoltă.

- N-o să te las să faci asta, îi spuse Michael calm.

- Despre ce vorbeşti de fapt?

Avea un fel de a o privi care o făcea vulnerabilă şi nervoasă. Samantha însă nu se clinti, refuzând să bată în retragere, chiar dacă apropierea lui o tulbura. îşi duse involuntar mâna la piept, încercând să-şi liniştească bătăile dezordonate ale inimii.

- Refuz să-ţi fac jocul, Samantha.
- Care joc?
- Acela care constă îmi a atribui toate viciile de pe pământ numai pentru a scăpa de complexul tău de vinovăţie.
- Vorbeşti aiurea, îi aruncă ea agasată.
- Adevărul este greu de suportat.

O dată în plus el văzuse limpede lucrurile. Sufocată e indignare, nu putu să mai spună nimic. în mijlocul feţei ei palide, ochii păreau două flăcări verzi. Se clătină pe picioare, dar atunci când vru s-o sprijine, îl respinse violent.

- Nu mă atinge! ţipă ea. Cu ce drept îndrăzneşti să pui mâna pe mine?

- Cu dreptul bărbatului care te iubeşte, murmură el exasperat, lăsând mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

- Vorbeşti aiurea, repetă ea. Tu...

Samantha se opri, regretând că-şi pierduse cumpătul. Respiră adânc apoi îi aruncă interlocutorului său o privire îngrozită.

- Cum îndrăzneşti... reluă ea, cu buzele albite de furie, cum poţi fi atât de egoist încât să crezi că pentru o singură noapte ai dreptul să te amesteci în viaţa mea?!

Cruzimea acestei remarci n-avu efectul scontat asupra lui Michael. îl văzu uluită cum se apropie de ea cu un surâs tandru pe buze.

îi simţi căldura braţelor care o îmbrăţişau şi îşi blestemă simţurile care o trădau din nou. îşi ridică bărbia pe spate arătându-şi chipul convulsionat de furie. Ochii li se-ntâlniră şi îşi dădu seama că se înşelase. Oare ce era în privirea lui Michael? O licărire stranie, ceva ce Samantha refuza să recunoască. Timp de o secundă i se păru că-l vede pe Greg aplecându-se spre ea, şi-i scăpă un hohot înăbuşit. în secunda următoare, umbrele trecutului se risipiră şi-l văzu iar pe Michael

uitându-se atent la ea. O privea concentrat, părând că-i poate citi în suflet, descifrându-i frământările şi mai ales sentimentul de vinovăţie care o măcina.

- înţelegi acum? şopti el, mângâindu-i obrazul cu vârful degetului.

- Nu-i nimic de înţeles.

- în seara aceea, ai venit în braţele mele din proprie dorinţă, Samantha. Eşti vie şi la fel de nerăbdătoare ca mine s-o luăm de la început. N-a fost doar o simplă noapte între noi, aşa cum te încăpăţânezi să pretinzi. Şi o să mai petrecem împreună multe nopţi de dragoste.

- Taci!

- Greg e mort! este timpul să admiţi asta. Mă poţi detesta cât vrei, iubirea mea, adăugă el sărutând-o pe buze, dar n-am să te las să pleci. Suntem vii, Samantha, şi nu e loc de morţi între noi.

Murmurate aşa, gură lângă gură, cuvintele acestea îi reamintiră Samanthei de o realitate de care se temea mai mult decât orice. Mişcă uşor din cap, prea uşor ca să însemne o negaţie. Lacrimi fierbinţi îi ţâşniră la colţul pleoapelor închise.

- Te rog, gemu ea, lasă-mă să plec.

- Este singurul lucru pe care nu-l pot face,

dragostea mea.

Îl auzi pe Michael suspinând şi-i simţi mâna urcând de-a lungul spatelui spre pielea sensibilă a gâtului.

- Uită-te la mine, Samantha!

Se simţi prea slabă ca să nu-l asculte. Ar fi făcut orice să se sustragă puterii acestor ochi albaştri care păreau să înţeleagă lucruri pe care ea se înverşuna să le ascundă. Îşi ridică încet pleoapele şi se simţi imediat subjugată de privirea hipnotică a bărbatului. O privea în ochi ca şi când ar fi sărutat-o. Samantha încercă în zadar să se scuture de farmecul lui irezistibil.

- Să reînveţi să trăieşti nu e uşor, spuse Michael. Îţi promit că n-o să precupeţesc nimic ca să te fac din nou fericită. Acordă-mi cel puţin şansa de a ţi-o dovedi.

Samantha rămase tăcută, ignorând deliberat umbra de tristeţe din ochii lui. Michael o strânse mai tare în braţe

- O să-ţi alung toate fantomele trecutului. Şi pe ale mele.

- Ale tale? îl întrebă ea, murmurând.

Michael o aprobă.

- Da, am şi eu un spectru personal care mă chinuie. Este teama disperată că aş putea să te pierd. Sunt convins că într-o zi ai să mă

iubeşti aşa cum te iubesc şi eu. Dacă n-am să reuşesc, n-am să mi-o iert niciodată. Dar nu vreau o femeie a cărei inimă rămâne dincolo de uşa mea, într-un mormânt alături de alt bărbat.

- Pretinzi că mă iubeşti, ţipă ea cu ochi strălucitorişi în acelaşi timp sentimentele mele îţi sunt indiferente! Adevărata dragoste nu încearcă să şteargă trecutul celuilalt. Amintirea soţului meu face parte din mine, exact ca atunci când trăia. îmi reproşezi că m-am înmormântat în trecut şi într-un anume sens ai dreptate. Dar pentru Dumnezeu, Michael nu înţelegi că nu doar trecutul mă terorizează?

- Samantha!

- O să-l iubesc întotdeauna pe Greg şi n-o să poţi schimba asta niciodată.

- Samantha...

- Nu, lasă-mă.

Ea încercă să se desprindă, dar el o strângea din ce în ce mai tare silind-o să stea lipită de el. încetul cu încet încetă să se mai zbată şi atunci el îşi desfăcu menghina braţelor. Mâinile îi deveniseră mângâitoare şl, cu o privire încărcată de compasiune, se uită la trăsăturile răvăşite ale tinerei femei.

- Greşeşti, declară el cu o voce liniştită.

Numai trecutul este cauza spaimelor tale, dar eşti prea preocupată de imaginea ta de văduvă perfectă ca să mai priveşti adevărul în faţă. Nu îţi cer să uiţi dragostea şi fericirea care le-ai cunoscut alături de Greg. Vreau doar să-ţi explic că este posibil să iubeşti de două ori în viaţă.

- Opreşte-te Michael, îl zeflemisi ea, tu nu eşti genul de bărbat care să accepte locul doi!

El se crispă şi pentru prima oară păru că se clatină în convingerea lui. îşi puse mâinile pe umerii ei.

- Nu se pune problema de a fi al doilea bărbat în viaţa ta, rosti el rar. Cu câtei înţelege mai curând cu atât mai bine va fi pentru amândoi. Greg a ţinut în braţe o tânără fată, o floare a cărui petale s-au deschis încet la căldura dragostei sale. Eu doresc o femeie împlinită. N-o să iau nimic din ce i-a aparţinut. Nu cer decât ceea ce mi se cuvine.

- Nici o parte din mine nu-ţi va aparţine, Michael!

- Greşeală! Ne-am iubit şi vinovăţia faţă de soţul tău te face să fabulezi. Nu mai sunt un puşti, aşa că falsele adevăruri nu mă pot păcăli. Poţi să te minţi în continuare dacă vrei, dar eu nu cred în ameninţările tale.

- Serios? Şi care să fie acel mare adevăr de

care eşti atât de sigur?

El îi mângâie cu buzele tâmpla jilavă. Răsuflarea lui arse obrazul şi în ciuda eforturilor, Samantha nu-şi putu opri o tresărire. Michael râse uşor lângă pielea fină a feţei ei. Ea închise ochii blestemându-l că o forţează de fiecare dată să se trădeze. îşi întoarse capul din faţa buzelor lui care voiau să-i prindă lobul urechii şi, proptindu-şi mâinile în pieptul lui, îl împinse cu toată puterea.

El îi prinse bărbi în palmă şi obligând-o să ridice privirea. Samantha înţelese că a pierdut bătălia.

- Vrei cu adevărat să afli adevărul? o întrebă el.

Ea scutură din cap că nu, înfricoşată, pierdută în privirea lui albastră. „Sunt o laşă“, îşi spuse Samantha. Dacă şi-ar fi putut păstra un minim de control de sine, el n-ar fi reuşit în încercările sale. în acel moment însă se simţea slabă, lipsită de apărare mai ales dacă i-ar fi pus buzele pe piele. înfricoşată, îl lăsă s-o ia din nou în braţe şi s-o sărute pe gât.

Nu-şi putu reţine un mic geamăt, semn evident al tulburării senzuale care o cuprinsese şi care o făcea să roşească de ruşine.

El îi dădu drumul cu un surâs de triumf:

- Ai dreptate. N-am nevoie de cuvinte ca să te conving.

„Asta nu trebuie să mai continue, îşi zise ea, trebuie să se termine, înainte de a fi prea târziu!“ îşi răsuci corpul în îmbrăţişare. înainte de orice trebuia să oprească gura aceea lacomă să-I nimicească puţina demnitate care-i mai rămăsese. Uimită de propriai luciditate, îşi spuse că de fapt se temea de ceea ce Michael ar fi putut s-o înveţe despre ea însăşi.

- Eu am nevoie să aud cuvintele, îi aruncă ea.

Spre uşurarea ei, Michael se depărtă. Cu sprâncenele încruntate îşi încrucişă braţele la piept cu un aer hotărât. Fascinată fără să vrea, se uită la un muşchi care-i zvâcnea bărbatului pe falcă. Gura lui Michael, care cu puţină vreme în urmă o acoperise de sărutări se crispă brusc. Samantha ar fi vrut să-i strige să nu vorbească, dar era prea târziu. Rămase pe loc, privind în gol, închizându-şi toate canalele de comuncare. Ceva din expresia ei îl alarmă pe Michael. Figura ei hotărâtă exprima voinţa feroce de a nu asculta nici un cuvânt.

O prinse pe Samantha de braţ şi o scutură:

- Poţi să te întorci pe pământ, mormăi el, n-am intenţia să discut cu pereţii. Ai mai jucat jocul ăsta cu mine, nu mai ţine.

- Nu înţeleg nimic din ce spui.

- Nu-ţi mai aminteşti? Eşti chiar atât de hotărâtă să păstrezi zidul ăsta de minciuni între noi?

îi vorbea cu dinţii strânşi, dar pronunţând fiecare cuvânt cu claritate.

Ai vrut adevărul o să-l ai, Samantha! Insensibil la privirea rugătoare a tinerei femei, continuă:

- Când ţi-am spus că ai venit în patul meu de bunăvoie, am spus adevărul. în sfârşit, erai vie făceai un pas în afara templului dedicat lui Greg. Iată de unde îţi vine sentimentul de vinovăţie. Când te-am întâlnit, aveai în privire o notă stranie de vinovăţie. Acum nu văd decât nelinişte. Şi cunosc perfect explicaţia acestei schimbări... în braţele mele ai cunoscut o plăcere cum nu mai cunoscuseşi înainte. Şi corpul meu, mâinile mele, gura mea, care ţl-au adus-o...

Siguranţa din glasul lui o umplea de furie pe Samantha.

- Ce te face să crezi că mă cunoşti atât de bine?

- N-am spus asta, replică el posomorât. Dar înainte de orice vreau să te vindec. Şi când o să reuşesc, am să

găsesc adevărata femeie care e în tine. Am s-o fac să apară chiar dacă o să-ţi par crud. Şi atunci când ai să reuşeşti să admiţi că eşti femeie, te vei elibera de acest munte de regrete care te tulbură. A răspuns dragostei lui Greg cu toată ardoarea tinereţii tale. Cu toate reticenţele pe care le ai, fie că recunoşti sau nu, după moartea lui ai devenit femeie. De ce să negi această feminitate?

- Trebuie să fie grozav să te simţi atât de sigur de tine! Te admir, îl persiflă ea.

- Sunt sigur de un lucru, iubito. N-are importanţă dacă eşti dispusă sau nu să admiţi, dar corpul meu se armonizează perfect cu al tău.

Dacă ai ajuns să crezi prostiile astea, înseamnă că poţi să crezi orice, replică ea, pufnind.

Se eliberă printr-o mişcare bruscă şi alergă la uşă. Ajunsese deja în grădină când două mâini puternice o prinseră de umeri şi o traseră înapoi.

Michael îi strânse lângă el trupul tremurător, lăsându-şi buzele să-i rătăcească pe obraji, pe gâtul şi pe tâmplele Samanthei, sorbindu parfumul părului ei auriu.

- Samantha, nu mai mă provoca! murmură el. Aşa cum ai vrut să facidupă-amiaza asta în sala de consiliu. Te joci cu focul, draga mea te

rog să mă crezi.

- Cum? ce am făcut în sala de consiliu.
- Când l-am văzut pe Charles că te-mbrăţişează, am făcut eforturi supraomeneşti să nu mă ridic să-i trimit un pumn în figură! Doar respectul pentru părul lui alb m-a oprit s-o fac.

Samantha îşi înăbuşi un strigăt de indignare. împingând mâinile care o imobilizau, se răsuci să-l privească în faţă.

- Insinuezi că eu şi domnul Caruthers...

El o întrerupse cu privire furioasă. Exasperată, se rezemă de uşa deschisă. Buzele lui Michael schiţară un mic zâmbet de scuză:

- M-am gândit că-l foloseai pe Charles pentru a mă ţine la distanţă.

Ea ridică din umeri.

- Charles este mai în vârstă decât tatăl meu.

El îi scrută chipul chinuit, ridicat spre el.

- Tocmai, îi răspunse el tărăgănat, sentimentul tău de vinovăţie ar fi anulat prin căsătoria cu un bărbat mai în vârstă. în logica ta, un soţ bătrân ar fi incapabil să-l concureze pe Greg, pentru că n-ar putea să-ţi trezească simţurile. Te simţi în siguranţă cu Charles, pentru că ţi-e teamă de mine.

- E ridicol!

- Pe naiba! Mă condamni fiindcă te-am bănuit de comportament frivol? Dar este clar că Charles este îndrăgostit de tine!

Era prea de tot. Samantha strânse pumnii şi-l privi flăcări pe ochi.

- Charles este naşul meu! Tine-ţi pentru tine interpretările monstruoase... Sigur că mă iubeşte... m-a iubit întotdeauna. Mă crezi atât de ticăloasă? Nu i-aş face niciodată rău lui Charles, nici măcar admiţând că în infama ta sugestie ar exista măcar o fărâmă de adevăr!

Se-ntrerupse tremurând de furie:

- După cununia cu Greg, i-am făcut o vizită tatălui meu. Charles era şi el acolo. împreună cu tatăl meu îşi făcea deja planuri în legătură cu primul nostru copil. „Eddy o să fie bunicul, iar eu unchiul“, a spus Charles râzând. Pare ceva compromiţător, după părerea ta?

Michael clătină din cap. în timp ce ea vorbea, devenise foarte palid. Samantha observăă cu satisfacţie petele roşii care-i aprinseră pometii. „Trebuie că se simte îngrozitor de jenat“, îşi spuse ea. îi întoarse spatele şi se sprijini de zid. Deodată, îl simţi lângă ea şi braţele lui o cuprinseră cu

blândeţe:

- îţi cer iertare, spuse el, îmi pare rău.
- Nu destul, replică ea, altfel ai înceta să te tot amesteci în viaţa mea.
- Doamne! gemu el. Am vrut doar să împart viaţacu tine. Voiam să te iubesc în toate nopţile, să te privesc cum dormi, să te trezesc, să te schimb, în timp ce copilul meu ar creşte în pântecele tău. Este atât de monstruos să-ţi doreşti o viaţă normală?

„Un copil“, se gândi ea. Un bebe mişcând sub inima ei, dând din picioruşe... o mână puternică pusă pe pântecele umflat, împărţind cu ea secretul minunat al vieţii...

- Nu!

Strigătul îi ţâşni din ea drept în faţa lui Michael! Lacrimi umplură ochii Samanthei. Gândindu-se la visele ei spulberate simţi că moare de durere.

- Pentru Dumnezeu, Samantha, ce e? Ce-am spus?
- Nu vreau copilul tău!

El deveni alb ca varul. Samantha regretă imediat, dar rămase tăcută, incapabilă să-şi retragă vorbele.

-    Este adevărat? o întrebă el.
Vocea lui rămânea neutră, dar ochii căutau cu disperare un răspuns. Ea îl privi îndelung printre genele

ude de lacrimi şi scutură din cap. El înghiţi în sec şi duse mâna la frunte, parcă încercând să alunge imaginea Samanthei.

- Nu-ţi plac copii? o întrebă el.

- Nu vreau copilul tău, îi repetă ea.

în tăcere, el se-ndreptă spre ea. Ea se feri pentru a evita să fie atinsă, dar în mod vizibil, el n-avea nici o intenţie s-o facă.

- Te conduc, spuse el cu o politeţe glacială.

Samantha îl urmă până la maşină şi-l aşteptă să deschidă portiera. Se aşeză pe locul pasagerului. Zgomotul portierei, în imaginaţia ei surescitată, căpătă semnificaţia unui sfârşit al speranţelor lui Michael.

Acesta se strecură tăcut la volan, puse contactul şi porni motorul. înainte să demareze îşi privi cu un aer absent mâinile crispate pe volan. Samantha îl auzi înjurând încet, apoi maşina ţâşni înainte.

Zumzetul mortorului avea un efect benefic asupra nervilor ei greu încercaţi. Cu un suspin,

se destinse şi îşi rezemă capul de spătarul capitonat. „Cât am putut să fiu de odioasă!“ în acel moment se detesta dar timpul nu mai putea fi dat înapoi. „Cum am putut fi atât de fără inimă?“ se întrebă privind în întunericul nopţii.

Cunoştea răspunsul la această întrebare şi trebuia să-şi asume consecinţele propriilor gesturi. Dorise să-şi verse necazul pe Michael şi reuşise.

Refuzând să-i facă un copil, îi adusese cea mai gravă insultă care se poate aduce unui bărbat. Confuză, se gândi că-i datorează scuze. îi aruncă o privire şi se convinse că e inutil s-o facă. Chipul lui, din profil, părea tăiat din granit.

Maşina se opri brusc în faţa casei unde locuia Samantha. Michael o conduse până la uşă şi apoi se întoarse la maşină fără să scoată un cuvânt. Samantha intră în apartamentul scufundat în întuneric şi se repezi la fereastră. Farurile Cadillacului nu mai erau decât nişte luminiţe în noapte. Despărţirea de Michael se petrecuse într-o tăcere definitivă, la fel de ireparabilă ca moartea. Tânăra femeie rămase multă vreme

la fereastră, în întuneric.

încet, încet, răsuflarea i se transforma în abur pe sticla ferestrei. Picături mici începură să curgă pe geam. Samantha îşi duse o mână la gură să-şi înăbuşe un hohot de plâns. îşi întoarse privirea de la imaginea sa reflectată pe sticlă şi se îndreptă spre camera rămasă în întuneric. Nu mai putea să-şi privească chipul inundat de lacrimi.

în acea noapte, Samantha plânse îndelung. Plânse pentru Greg, pentru tatăl său, pentru ea însăşi. Zorile o găsiră trează. Devenise oare atât de insensibilă încât să-l rănească pe un bărbat care n-avea altă vină decât că se interesa de ea? înainte, se obişnuise cu o viaţă singuratică. Michael erupsese în viaţa ei ca un vulcan şi o obligase să-şi privească laşitatea în faţă: da, era o laşă, fiindcă voia să trăiască în continuare cu amintirea lui Greg.

Cruzimea faţă de un bărbat destul de curajos să lupte cu obstacolele pe care i le pusese înainte arăta clar ce fel de femeie ajunsese. Cu ochii închişi, cu fruntea pe braţul îndoit, încercă să se revadă în vremea când era tânără mireasă. Imaginile începură să-i delifeze faţa ochilor şi ea le lăsă să se

deruleze. încă o dată, deveni prizoniera umbrelor din trecut.

Se revăzu în faţa oglinzii aranjându-şi cocul de păr auriu. Se găsea în casa veche, transformată în dormitor de colegiu. Glumele colegelor ei n-aveau importanţă. Era ziua primei întâlniri cu Greg.

în noaptea aceea, el o ceruse în căsătorie şi ea crezuse că dobândise o fericire pentru totdeauna. Fericirea! Le fusese spulberată de destinul nemilos.

Ziua în care se căsătoriseră trecuse greu, prea greu după opinia tinerilor îndrăgostiţi. De fiecare dată când li se încrucişau privirile, în timpul ceremoniei religioase, apoi în timpul recepţiei care urmase, îşi timiteau mesaje de dragoste. Tânărul şi frumosul soţ al Samanthei ardea de nerăbdare să rămână singur cu ea, să împlinească în sfârşit toate jurămintele de dragoste pe care şi le făcuseră unul altuia chiar în dimineaţa aceea.

„Ah, Greg! se gândi Samantha, tu eşti mort iar eu am fost atât de egoistă încât o dată cu tine am îngropat şi fericirea pe care mi-ai dorit-o".

îşi aminti de ziua când s-au instalat într-o

căsuţă cochetă. Greg încercase să repare o fereastră care nu se închidea bine! Mânerul de la încuietoare îi căzuse pe picior şi începuse să ţopăie într-un picior prin toată casa.

„Oh, Greg! Am uitat până şi râsetele noastre nebune!"

în ziua aceea, el o acoperise cu sărutări şi o dusese în braţe până în salon. Se îmbrăţişaseră în faţa focului din şemineu, apoi devoraseră nişte sandvişuri aşezaţi pe pachete, în mijlocul valizelor nedesfăcute. Făcuseră proiecte de viitor până noaptea târziu. îşi înscriseseră

pe lista pe priorităţi necesitatea de a întemeia o familie. Pe buzele Samanthei înflori un surâs. Amintirea exaltării care-i cuprinsese când doctorul o anunţase că era însărcinată. A doua zi venise acasă ţinând într-o mână un gigantic ursuleţ de pluş şi în cealaltă, ascuns la spate, un superb buchet de flori. Greg şi usuleţul rămăseseră înţepeniţi în tocul prea îngust al uşii şi când, în sfârşit, reuşiseră să se elibereze, din tot buchetul nu mai rămăsese decât o singură petală. El făcuse o mutră atât de dezamăgită, uitâdu-se la lujerele goale, încât ea îi sărise de gât râzând.

O altă imagine îi apăru în minte: aceea a tinerilor căsătoriţi stând îmbrăţişaţi şi admirând camera viitorului lor copil. Greg o luase pe Samantha în braţe făcând-o să izbucnească în hohote de râs. Apoi plecaseră în oraş ca să sărbătorească evenimentul. La restaurant, după masă, Greg îi luase mâna într-a sa:

- Chiar dacă o să trăiesc o sută de ani, tot n-am să fiu mai fericit ca în clipa asta, îi declarase el zâmbind.

Greg avea să moară chiar în noaptea aceea, pe drumul de întoarcere, ca şi copilul pe care Samantha îl purta în pântece. Ea nu se mai întorsese niciodată în casa lor, lăsându-l pe tatăl său să se ocupe cu mutatul lucrurilor, nevrând să mai vadă nimic care să-i amintească de fericirea pierdută.

Ivirea zorilor alungă umbrele trecutului din camera Samanthei. Aceasta realiză că distrusese frumuseţea acelei iubiri care o legase de Greg. Comportându-se ca o văduvă neconsolată, contrazicea dorinţa soţului său, expres formulată: aceea de a fi fericită. „Greg, iartă-mă că am uitat cât de mult m-ai iubit!“

Tânăra femeie sări din pat şi se îndreptă spre fereastră. Cerul deschis şi limpede

promitea o zi frumoasă. Samanthei i se păru că vede pentru ultima oară chipul frumos şl zâmbitor al soţului ei.

„Chiar dacă voi trăi o sută de ani, nu voi fi mai fericit decât în clipa asta.“

Amintirea acestor cuvinte o făcură să fie cuprinsă de o pace imensă. în timpul scurtei lor vieţi în comun, reuşise să-l facă fericit pe soţul său. Fusese o fericire fugitivă, dar care o transformase pe Samantha în femeia care era astăzi. Nu se mai putea preface că nu ştie. începând din ziua aceea, va încerca să înfrunte viaţa cu acel curaj pe care Greg s-ar fi aşteptat să-l aibă.

Să iubească din nou o speria puţin. Dar după această noapte albă căpătase convingerea că Greg revenise pentru a-i reda libertatea.

Capitolul 6

Samantha se hotărâse să nu scoată nasul afară din casă. îi telefonă lui Charles ca să-l prevină de absenţa sa la muzeu.

- De ce? exclamă el neliniştit. Eşti bolnavă, iubito. Vrei să-ţi trimit doctorul meu?

- Nu, Charles! exclamă ea, tăind scurt protestele şefului ei. Te rog să nu faci un caz din chestia asta.

Râse şi propriul ei râs o uimi. Nu mai râsese de atâta vreme!
Până atunci Samantha nu mai profitase niciodatăde afecţiunea pe care i-o arăta Charles, pentru a obţine o zi liberă. „Oricum, azi n-aş fi fost bună de nimic“, se gândi ea, uitându-se la imaginea ei deformată reflectată de prăjitorul de pâine. Fără nici o îndoială, Charles o să se cam plictisească dar dacă ar fi văzut-o

s-ar fi speriat. Părul ei în dezordine îi încadra faţa foarte palidă. Ochii îi străluceau de febră. Curios, ea care era o friguroasă, simţea că azi îi e mai cald ca de obicei, ca şi cum ar fi încălzit-o un foc interior.

- Samantha, eşti sigură că nu eşti bolnavă?

- Nu, sunt un pic obosită. Şi ca să-ţi spun adevărul, am aceeaşi dorinţă să lucrez ca pentru a mă spânzura. Vineri este o zi fără probleme, dar promit să fiu acolo mâine la prima oră.

- Nu, nici nu se pune problema! îi răspunse Charles cu o vehemenţă neobişnuită.

- Nu înţeleg...

- Fă-mi plăcerea şi odihneşte-te în weekend-ul ăsta. Nu vreau să te văd până luni. Sau, mai bine, vino duminică să prânzim împreună. O să-mi dau seama în ce stare te

afli. Dacă nu, te duc cu forţa la doctor.

- Am înţeles, papa, râse ea.

- Hmm! Neascultătoareo, mormăi el înainte să închidă.

Samantha nu se putu opri să nu surâdă reamintin- du-şi vocea emoţionată a şefului său. „E mai degrabă genul de mamă cloşcă, îşi spuse ea, dar ce m-aş fi făcut fără el?“

Decisă să şteargă urmele nopţii albe, îşi pregăti baia, aranjă un prosop pluşat pe marginea căzii, în chip de pernă şi se lăsă să alunece în apa spumantă, cu

un suspin de satisfacţie. Corpul său istovit începu să se destindă şi adulmecă încântată parfumul de trandafiri a sărurilor de baie. Cu ochii închişi, îşi mişcă picioarele prin apă, mulţumită să simtă mângâierea blândă a jeturilor din jacuzzi pe piele. Ca în vis, îl revăzu pe Michael întinzând mâinile spre ea, alunecându-i de-a lungul corpului gol şi oprindu-i-se pe sâni. înspăimântată, deschise ochii. Vraja se rupsese. „Ai nevoie de Michael, îi spunea o voce interioară, abia şoptit, ai nevoie de mâinile lui, de atingerile lui...“ Şi ea trebui să consimtă că aşa era, nu fără un sentiment de frustrare. Da, Michael îi mângâiase fiecare rotunjime, fiecare parte a corpului. Eliberate dintr-o dată, amintirile

nopţii lor de dragoste o subjugară. Fiecare clipă a întâlnirii lor îi revenea în memorie, cu o precizie halucinantă.

Suspină şi se ridică, prinzându-şi genunchii cu braţele şi încercând să-şi recapete respiraţia normală.

„Ce ciudat este, se gândi ea uitându-se la plăcile de faianţă, tulburată de emoţiile pe care le trăia, ce ciudat este că-l doresc...“

Apa din baie se răcea, dar ea rămase nemişcată, insensibilă la frig. Dacă tremura, nu era din cauza frigului, ci fiindcă descoperise o bucurie nouă şi adâncă, dătătoare de emoţii.

„Dumnezeule! să iubească din nou!“ Greg n-o învăţase oare să iubească şi să fie iubită la rândul ei? Şi nu înţelesese, în sfârşit, după o noapte de insomnie în compania fantasmelor sale, că umbrele trecutului se retrăsese şi o lăsaseră liberă să decidă asupra viitorului său.

„Michael, murmură ea cu buze fremătătoare, o să fac totul ca să repar răul pe care ţi l-am făcut!“

Surescitată, Samantha îşi petrecu după-amiaza făcând treburi domestice. îmbrăcată cu nişte blugi şi un pulover de-i curgeau peticele, curăţă apartamentul de la un cap la altul, cu o energie vecină cu frenezia. Această desfăşurare de activităţi fizice o împiedică însă

să se gândească tot timpul la Michael. Cum să-i explice? în ce fel să-l convingă că se schimbase pe parcursul unei singure nopţi, după ce îi aruncase în faţă acele cuvinte oribile şi atât de traumatizante?

Gândurile i se amestecau, o umpleau de speranţă într-un moment, pentru ca în următorul s-o arunce în adâncul celei mai negre disperări. Dacă cel puţin ar fi putut da timpul înapoi pentru a repara răul produs de încăpăţânarea ei prostească. Şi nu fusese niciodată forţată să ajungă în patul lui! Şi nu el profitase de vreo slăbiciune a ei! „Departe de aşa ceva“ îşi spuse, trăgându-şi pijamaua de flanel.

De când o luase prima oară în braţe, pe ringul de dans, în seara primei lor întâlniri, fiecare părticică a corpului îi ardea în flăcări. Şi simţea aceiaşi tulburare şi acum când stinsese lămpile şi se vârâse în pat. Strângând o pernă la piept, închise ochii alungând departe umbrele neclare care voiau să-i invadeze camera. Ameţită de oboseală se întinse sub aşternuturi. Un surâs îi flutură pe buze şi în timp ce adormea, perna pe care continua s-o strângă în braţe îi amintea de căldura dulce a corpului lui Michael strângând-o în braţe.

Vechea rablă de ţară, înainta gemând din

toate încheieturile, pe drumul spre Grass Valley. Un soare strălucitor se înălţa pe cerul limpede. Ceva, în căldura blândă a zilei anunţa primăvara. Drumul care ducea la casa lui Charles şerpuia printre câmpuri. Samanthei îi plăcuse întotdeauna peisajul acesta încărcat de verdeaţă, dar azi îi găsea un farmec nou. Da, azi totul îi făcea plăcere, torsul greoi al motorului ca şi briza parfumată care-i răvăşea buclele de mătase blondă.

Pe drumul care mergea de-a lungul lacului, o veveriţă ţopăia printe copaci, făcând-o pe Samantha să izbucnească în râs. Hotărât lucru, în dimineaţa asta

toate o înveseleau... Chiar şi grijile pe care şi le făcea în legătură cu explicaţia pe care trebuia să i-o dea lui Michael i se atenuase rău. în acel moment, era convinsă că o să găsească vorbele potrivite. îl sunase de mai multe ori chiar şi în dimineaţa aceea. Nu-i răspunsese la telefon. Sau pur şi simplu nu era acasă. Samantha nu se gândea decât la dorinţa ei de a-l revedea. După ce se va întoarce acasă, după prânzul cu Charles, va mai suna încă o dată.

Nimic nu se mai putea opune acelei bucurii care-i cuprinsese sufletul. Adevărul era că o parte din ea, cea mai laşă, se temea de

confruntarea care o aştepta. Dar de acum Samantha era hotărâtă să-şi înfrunte problemele cu un curaj demn de tatăl său. îşi spuse că Greg şi Ed ar fi aprobat-o. De altfel, nu fusese Michael elevul preferat al lui Ed Layman? „Tata ar fi încântat de alegerea mea!“, se gândea ea.

Samantha îşi dădu brusc seama că nu făcuse altceva decât să-l imite pe tatăl său. Ed Layman nu se gândea niciodată s-o înlocuiască pe defuncta lui soţie. După moartea lui Greg, Samantha repetase inconştient comportamentul tatălui ei. Hotărâse să trăiască singură până la sfârşitul zilelor ei atât în dragoste cât şi în datorie. îl admirase pe Greg şi voia să-şi dovedească ei însăşi, sinceritatea acestui sentiment.

„încă un sentiment de vinovăţie printre atâtea altele“, îşi zise ea. Niciodată nu mai fusese atât de lucidă. De ce nu mi-am analizat niciodată locul în viaţa tatălui meu? se-ntrebă ea. Ed Layman nu fusese niciodată cu adevărat singur, pentru că o avea pe fiica sa şi fiindcă ea avea nevoie de afecţiunea lui. Samantha însă trăise singură, mai ales după moartea tatălui ei.

Astăzi, datorită lui Michael, simţea din nou dorinţa de a trăi. Nu mai avea nici un minut de

pierdut. Tânăra încetini, recunoscând aleea mărginită de pini, care ducea la casa lui Charles. Era o căsuţă elegantă, cuibărită pe o colină de deasupra lacului, un loc ideal pentru un singuratic cum era Charles. După orele de muncă, acesta se retrăgea aici ocupându-se de grădina de legume, de cai şi, un lux suprem, de terenul său de golf.

Casa era la doi kilometru de drum. Pentru a ajunge la ea, trebuia parcurs un drumeag şerpuitor pe care Charles nu vrusese să-l asfalteze niciodată. „Asta îl face mai rustic", răspundea el observaţiilor făcute de asistenta lui.

Samantha sări din maşină, trăgând adânc în plămâni aerul curat. Charles o aştepta pe peron; se-ndreptă spre el surâzând şi-l sărută pe obraz.

- Nu ştiu dacă o invitaţie la prânz poate compensa chinul pe care l-am îndurat pe drumul

ăsta, îi aruncă ea, reluând o glumă veche. Dar te iert, dacă mă laşi s-o încalec pe Queenie, după amiază...

- Ei bine, surâse el, asta e o încercare de corupere.

îşi întrerupse fraza şi se dădu un pas înapoi ca s-o

poată privi. Pe faţă îi apăru un surâs maliţios:

- Arăţi complet înfloritoare, remarcă el, pretinsa ta îmbolnăvire s-ar putea să-ţi aducă o diminuare a salariului. Cred că o să mă gândesc foarte serios la asta!

- Iată-ne ajunşi şi aici! glumi ea. Mă atragi în vizuina ta sub tot felul de pretexte viclene şi apoi devii furios că nu-ţi poţi o juca rolul de înger păzitor şi să mă târăşti la cel mai apropiat spital din Auburn.

Charles o bătu pe umăr:

- începi să semeni din ce în ce mai mult cu tatăl tău, mormăi el. Omul ăla mă exaspera. Acum taci şi urmează-mă pe verandă.

Charles aşternu o faţă de masă de damasc pe o masă de grădină. Un miros apetisant gâdilă nările fetei.

- Cotlete la grătar? întrebă ea plină de speranţă.

- O să ciuguleşti ca de obicei din farfurie, aşa că nu încerca să mă păcăleşti. Să ştii însă că dragostea începe de multe ori cu un stomac satisfăcut.

- Atunci, înseamnă că eu am ales o tactică greşită, Charles, răsună o voce profundă în spatele lor.

Inima Samanthei începu să bată nebuneşte văzând silueta lui Michael ieşind din hambar.

Mergea pe aleea ce şerpuia printre tufişuri şi ierburi înalte.
Charles se-ntoarse râzând şi se grăbi spre noul venit.

- Ai dreptate băiete. Dar poţi conta pe faptul că o să te învăţ cum să te apropii de scorpia asta mică.
- Charles! exclamă Samantha cu obrajii îmbujoraţi.

Se uită descumpănită la Michael care se apropia.
Era îmbrăcat în costum de blugi, care-i punea în
relief musculatura impresionantă a corpului. îi zări o arteră a gâtului cum se zbătea şi întoarse tulburată capul într-o parte.
Apoi privirile li se întâlniră şi lumea din jurul ei păru că dispare. Numai foşnetul vântului în frunze mai întrerupea tăcerea. Charles se retrăsese sub pretextul că se ocupa de pregătirea cotletelor. Dacă ar fi rămas, ar fi fost prima oară când nu i-ar fi fost de nici un folos Samanthei, care scoase un mic strigăt disperat:

- Am încercat să te găsesc, ieri toată ziua, începu ea. Voiam să-ţi cer scuze.

Un surâs cinic despică buzele lui Michael.

- Să dăm totul uitării.
- Nu, nu putem uita, se bâlbâi ea, nu se poate ierta o cruzime deliberată.

Respiră adânc, înainte să continue:

- Şi a fost deliberată, înţelegi?
- Poate, mormăi el, dar m-a izbit drept în inimă.
- M-ai rănit şi ţi-am răspuns cu aceeaşi monedă, şopti ea cu ochii în lacrimi, m-am comportat ca o imbecilă fiindcă mi-era frică de tine.

Corpul lui Michael se crispă şi prin ochi îi trecu o umbră de îndoială:

- încă ţl-e frică de mine, Samantha? o întrebă el cu blândeţe.

Samantha îşi umezi buzele uscate şi puse o mână tremurând' pe braţul lui Michael. Degetele ei, sub ţesătura mânecii, simţiră femitatea muşchilor. împotriva voinţei ei, privirea i se opri pe părul de pe pieptul lui, care se zărea prin cămaşa întredeschisă şi ar fi vrut să-şi lipească tâmpla de el.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, Samantha.

Cufundată în gândurile ei învălmăşite, îşi ridică privirea scânteietoare ca smaraldul spre el.

- Nu, răspunse ea simplu, nu-mi mai e teamă de tine, Michael. Mâinile lui Michael urcară de-a lungul braţelor ei.
- Eşti sigură? insistă el.

Ea înclină din cap şi se lăsă îmbrăţişată fără nici o împotrivire. Cu ochii închişi pe jumătate,

anticipând o plăcere mult aşteptată, scoase un geamăt abia auzit. Un surâs senzual străluci pe buzele lui Michael şi se aplecă spre ea.

- La masă!

Charles reveni, întrerupându-le îmbrăţişarea.

- Nu e decât începutul, şopti Micheal cu o strălucire în ochii încărcaţi de promisiuni.

Samantha aprobă cu inima bătându-i nebuneşte în piept. îmbrăţişaţi, se îndreptară spre Charles. Cu vârful degetului, Michael mângâia pielea mătăsoasă dintre corsajul şi fusta ei.

Charles era cel care servea la masă şi Michael îi ţinu scaunul să se aşeze. Samantha se lăsă pe spătar, începând să-şi regăsească treptat cumpătul. Atunci, el se aplecă spre ea şi o sărută pe ceafă, lângă rădăcina părului.

- Aşa te iubesc, draga mea, îi spuse el, mângâindu-i zona sensibilă de după ureche. Pe Samantha o trecu un fior de plăcere pe şira spinării. Michael se aşeză alături de ea, pe banca de lemn lustruit. Apropierea lui producea un asemenea efect asupra nervilor ei, încât nu mai putea mânca nici o înghiţitură. Pe deasupra farfuriilor, Charles se uită la ea.

- Ce ai, scumpetea mea? E prea tare carnea?

Samantha se foi nervoasă pe scaun.

- Nu, deloc. Nu te mai preocupa de mine,

nu-mi e aşa de foame.

- Asta ce mai e? Până acum mureai de foame, ca să zic aşa. Nu trebuie să-ţi dai osteneala să le înţelegi pe femei.

Samatha surâse palid. Dacă bătrânul Charles ar fi cunoscut adevăratul motiv, oare ce ar fi zis? Michael îşi drese glasul cu subînţeles, iar ea îl fulgeră cu privirea. Insensibil la acest protest tăcut, el îşi coborî privirea spre corsajul ei, unde, sub ţesătură se ghicea forma sânilor. Ea îşi încrucişă neglijent mâinile pe piept şi continuă să-i zâmbească lui Charles, care-i spunea ceva. Mai îmblânzită, privirea lui se ridică spre chipul ei. în faţa încurcăturii Samanthei, începu o discuţie cu Charles despre restaurarea muzeului. în timp ce ei discutau, Samantha începu să strângă masa. Fericită că are ceva de făcut, curăţă resturile şi puse farfuriile una peste alta.

Termină de spălat şi şters vasele şi rămase nemişcată cu mâinile umede, privind spre fereastra care dădea spre grajd. Obsedante, ultimele cuvinte ale lui Michael îi revenîră în memorie: „Aşa te iubesc“ Tânăra femeie tresări. în acel moment, se temea că n-o să fie la înălţime şi o să-i înşele aşteptările lui Michael. După acest gând, ridică din umeri. Prezentul era singurul care conta. Şi ea îl

iubea.

- Mă eviţi, iubito?

Două braţe îi încolăciră talia şi o traseră spre corpul musculos. Această bruscă intimitate îi reînvie temerile şi se încordă. Interpretând în felul său atitudinea aceasta, Michael îi dădu drumul brusc şi se lăsă pe pernă, încrucişând braţele pe piept.

- Războiul rece reîncepe, aruncă el cu duritate, uitându-se insistent la profilul ei care se desena în lumina ferestrei. Care este noul joc, Samantha? Cum îi zice de data asta. Ademenirea vânatului în faţa puştii?

Samantha îşi duse mâinile la obrajii în flăcări, luptându-se cu lacrimile care-i înţepau ochii. „Fă ceva, pentru Dumnezeu! Obligă-mă să te ascult, să-ţi dau tot ce doresc să-ţi dau“, dar în locul strigătului său interior, se auzi spunând:

- Nu înţelegi.

- Să mă ia dracu dacă înţeleg ceva, admise el trecându-şi mâna prin părul des.

Şi apoi, fără nici o tranziţie.

- Ce ai zice de o plimbare călare?

- Cum?

Ea îl privi fără să priceapă schimbarea. Se pregătise să-i înfrunte furia şi când colo el o invita la o cavalcadă. Dezorientată, se întrebă

dacă nu-şi pierduse cumva interesul pentru ea. Căci, fără îndoială, nu părea că mai doreşte s-o înţeleagă... Voia acum doar o relaţie superficială...

- Ei bine, zise el, întrerupându-i gândurile, vrei sau nu să mergem călare?

- Da, ador să călăresc, mormăi ea încet, ştergându-şi mâinile pe un prosop, cu o atenţie exagerată.

- Perfect! Mă duc să înşeuez caii. Ne întâlnim la grajd, în zece minute.

Spunând aceasta se întoarse pe călcâie şi ieşi din încăpere, cu o nonşalanţă vecină cu detaşarea. Samantha se sprijini de spălătorul de vase. „Numai de n-ar face figuti bătrâna Queenie“, se gândise, înspăimântată. De obicei, era o bună călăreaţă, dar să călărească alături de Michael i se părea acum o probă de netrecut. „Unde ţi s-a dus încrederea în tine, fetiţo?“ se mustră singură.

Adunându-şi tot curajul, ieşi din bucătărie şi se duse pe verandă. Charles se odihnea în hamacul atârnat între cei doi brazi enormi.

- Vii cu noi? îl întrebă ea.

Cunoştea deja răspunsul. Charles călărea în fiecare dimineaţă, devreme. Şi nimic nu-l putea face să renunţe la siesta de după masă.

- Ştii bine că nu, îi răspunse el privind-o

amuzat. Spune-mi, Michael ăsta e un tip dat dracului, nu-i aşa?
Samantha simţi cum roşeşte. încurcătura în care se afla îl făcu pe Charles să se amuze şi mai tare, şi ea trebui să facă eforturi ca să nu-l arunce din hamac.
- Da, cam aşa se pare, conveni ea prudentă.
Charles râse înveselit.
- Şi din motivul ăsta, eraţi aşa încordaţi, în timpul mesei? o întrebă el făţarnic.

- Ce vrei să spui?
- Ah! Ah! Bătrânul Charles nu-i atât de orb! Sunt convins că nu aveaţi decât o singură dorinţă amândoi: să rămâneţi singuri.
Ea îi răspunse printr-o ridicare de umeri şi trecu prin faţa hamacului, cu o atitudine demnă.
- Nu mai sunt un copil, îi spuse Charles, muşcând din pipă, şi pot să-mi dau seama când doi tipi se plac, ca să zic numai atât.
Samantha se împiedică de o rădăcină şi se întoarse solemnă către şeful ei.
- Charles! Eşti imposibil.
El se opri din chicotit şi ridică o mână împăciuitoare.
- Bine, bine, n-am spus nimic, mormăi el legănându-se în hamac. Lasă-mă să-mi fac siesta acum.
Resemnată, Samantha se îndepărtă.

Capitolul 1

Samanthei îi plăcuse întotdeauna să străbată câmpurile cu Queenie, iapa ei favorită. Totuşi, când călărea alături de Michael simţi cum o cuprinde o vagă decepţie. Lipit de pursângele lui murg, Michael nu-şi descleştase dinţii. Mai rău, nu catadicsea să-i arunce nici măcar o privire însoţitoarei sale. Toate eforturile ei de a sparge gheaţa se dovediră zadarnice. Michael refuza să răspundă tentativelor de împăcare.

Samantha merse până acolo încât îi propuse să se oprească pentru a-şi trage sufletul, dar de două ori el ignorase sugestia.

„Ai ratat, dragul meu Charles, se gândi ea cu amărăciune, pe tipul ăsta îl interesez tot atât cât îl interesează o mobilă!“

Fiecare refuz al lui Michael, făcut cu un calm olimpian, îi întărea Samanthei convingerea că ceva se

rupsese, ireparabil, între ei. în cele din urmă ajunse la concluzia că Charles se înşelase, ca şi ea de altfel, şi îşi jură să nu mai încerce vreo apropiere.

Caii înaintară la trap pe panta unei coline, iar Samantha mai bine ar fi murit decât să-i

mai ceară o dată să se oprească.

Pătrunseră călare într-un luminiş acoperit de un gazon des, înconjurat de arbori, sub cupola cărora cerul se zărea cu greu.

- Să ne oprim, spuse Michael, pe neaşteptate.

Ea trase de frâu, bucuroasă să-l asculte. El sări din şa se îndreptă spre Samantha, şi o prinse de talie ca să coboare. Ochii lui Michael erau întrebători, dar imediat ce ea ajunse cu picioarele pe pământ, îi dădu drumul. Părea că-i lăsase ei iniţiativa.

Surâzătoare, ea se lăsă în iarbă, sub pretextul unei mari oboseli.

- N-am mai mers călare de multă vreme, se scuză ea.

- Ah, da? spuse el cu un aer absent, aşezându-se lângă ea.

- Ce loc frumos, nu-i aşa?

- Da, foarte frumos, mormăi el.

O boare de vânt trecu prin frunzişul copacilor, iar cerul prinse să se întunece.

- Timpul se strică, observă Samantha, din ce în ce mai disperată.

El o privi posomorât.

- Am venit aici ca să discutăm despre vreme, draga mea?

- Nu, desigur că nu, se bâlbâi ea, plecându-şi privirea. Mi-am spus că un pic de odihnă nu ne-ar prinde rău.

- într-adevăr, pari epuizată.

- Da, nu prea am dormit în ultimul timp, admise ea îndrăznind în sfârşit să-l privească. De fapt, după discuţia noastră n-am mai putut închide ochii.

- Of, Samantha! suspină el, întinzând mâna spre ea, nu ştiu ce să mă fac cu tine.

- Şi ce ai vrea să faci? întrebă ea, deliberat provocatoare, desenând cu degetul conturul buzelor lui Michael.

El păru că se îmbânzeşte, dar ochii îi rămaseră gravi.

- Ştii foarte bine ce vreau, spuse el după o scurtă ezitare. Ai ştiut dintotdeauna, mai adăugă lungindu-se lângă ea.

Se întoarse unul către celălalt şi buzele li se atinseră. Acest sărut, oricât de uşor fusese, aprinse emoţiile Samanthei. Braţele ei îl cuprinseră pe Michael după gât. Simţindu-l dornic îşi strânse îmbrăţişarea şi îşi apăsă buzele pe gura lui. Greutatea trupului lui Michael o făcea să tremure. Se abandonă cu totul sărutului, cu buzele întredeschise şi cu braţele înlănţuite. Ar

fi vrut ca acele clipe să nu se mai termine niciodată...

închise ochii, dar auzindu-l râzând îi redeschise, mirată.

- Ai avut dreptate în legătură cu vremea, spuse el ridicându-se într-un cot.

- Cum?

El se ridică şi o trase şi pe ea.

- într-un minut o să plouă torenţial, îi spuse el surâzând. N-aş vrea, pentru nimic în lume, să capeţi vreo răceală!

Abia atunci, Samantha îşi dădu seama că un vânt rece începuse să sufle dinspre munţii din apus. Uitase cu totul de lumea din jur. Mâinile îi tremurau, dar nu numai din cauza frigului. îşi dădu brusc seama că bărbatul de lângă ea o obsedează şi că este vulnerabilă în faţa lui! Poate că furtuna asta este un fel de avertisment, se gândi ea confuză: „un semn că ar trebui să mă gândesc mai mult înainte de a mă abandona aşa“.

Şi chiar dacă îi plăcea să spună că dezastrul din sufletul ei se datora vremii, totuşi nu se putea

împiedica să-l dorească pe Michael. Acesta conducea acasă la Charles o Samantha mai mohorâtă decât vremea. Din când în când, el

arunca o privire tinerei femei. Aceasta se ţinea dreaptă pe cal, cu ochii aţintiţi pe drum, cu chipul rece şi inexpresiv.

în adâncul sufletului, Samantha dorea ca Michael s-o întrebe despre schimbarea de dispoziţie, dar acesta nu spunea nimic. „Evident! îşi spuse ea amărâtă, nici nu-i pasă de sentimentele mele!“

Cu un sentiment de gol în suflet Samantha îi salută pe Charles şi Michael, după ce duseseră caii în grajd după care se urcă în maşina ei şi plecă.

Cerul mohorât, peisajul întunecat agravau disperarea ei. Vântul aducea cu o viteză nebună norii pe cer. Ploaia se porni să bată pe acoperişul maşinii, cu forţa unui potop. Agăţată de volan, Samantha îşi muşcă buzele ca să nu strige.

Când ajunse acasă, începu să se plimbe prin salon, agitată şi tremurând de frig cu toate că era gros îmbrăcată. Resentimentul faţă de Michael îi dispăruse fără urmă. Se învinuia doar pe ea. „N-ai învăţat încă lecţia?“ se dojeni ea. Până când ai să-ţi laşi trecutul să-ţi afecteze viitorul? îşi duse mâinile pe obraji. Trebuia neapărat să aibă o discuţie cu Michael şi trebuia s-o facă acum.

Se duse la maşină prin ploaia torenţială şi demară imediat. Drumul până la locuinţa lui Michael fu ca un coşmar. Cu ochii larg deschişi Samantha încerca să zărească drumul prin perdeaua de ploaie care-i îi împiedica vederea, în ciuda ştergătoarelor care funcţionau la maximum.

„Acum, imediat!“

Vechea ei rablă ajunse în cele din urmă la casa lui Michael. Şi intră pe aleea care ducea până în dreptul uşii.

Michael Brady deschise uşa după a treia sonerie. Rămase surprins s-o vadă pe Samantha udă leoarcă şi tremurând ca o frunză în vânt. Prompt, o trase înăuntru şi închise uşa. Timp de câteva clipe se uită la ea nevenindu-i să creadă. Şi apoi o duse, aproape cu forţa în sala de baie spaţioasă plină de instalaţii cro- mate. Câtă vreme el pregătea baia, Samantha rămase nemişcată, clănţănind din dinţi. Neputând vorbi din cauza vacarmului făcut de robineţi se mulţumi să-i urmărească din priviri toate mişcările. Michael făcuse deja baie deoarece avea părul încă ud. Purta nişte pantaloni strâmţi şi o cămaşă albă deschisă larg la piept.

Michael îşi dădea seama că tremuratul fetei nu este numai din cauza frigului. îi aruncă o privire acuzatoare. Ea îşi plecă privirea şi

înghiţi în sec. Fără să zică

ceva Michael puse sărurile în baie. Spuma irizată a apei era îmbietoare. Michael închise robineţii cu mişcări economice şi se-ntoarse spre Samantha.

Avea o figură cu expresie indescifrabilă, dincolo de care se putea ghici o furie reţinută. Samantha se dădu înapoi, reprimându-şi cu greu dorinţa de a-i sări în braţe. „A, făcut o greşeală venind, se gândi ea, pentru că din nu ştiu ce motiv este pornit împotriva mea“.

- în dulapul ăsta sunt prosoape curate, îi spuse el cu politeţe glacială. Şi tot ce mai ai nevoie!

Ea deschise gura să-i răspundă dar el o întrerupse.

- Stai în baie până te opreşti din tremurat, dacă nu, te bag eu înapoi!

- Cunosc şi eu efectele băii fierbinţi, murmură ea printre dinţi.

Se simţea mai degrabă ridicolă. Vvnise să vorbească bărbatului din faţa sa, neţinând cont de vremea de afară, iar el părea deranjat că o vede. „încă o dată, te-ai înşelat fetiţo,“, se gândi ridicând bărbia pentru a se încuraja.

El o privea într-un fel în care i se putea citi admiraţia. Samantha îşi dădu seama că el se

uita la sânii ei, puşi în evidenţă de puloverul mulat. în momentul următor privirea lui Michael se ridică spre chipul ei sfidător:

- Ştiu că mă urăşti, îi spuse încet. Se citeşte clar în ochii tăi frumoşi. Se pare că eşti în plină formă, pentru a relua ostilităţile.
- Eşti nebun! Nu mai ştia ce să-i spună. Cum să-i explice acestui bărbat, care nu mai credea în ea, că nu are decât o singură dorinţă: să se afle în braţele lui?
- Ce nu-i în regulă? o întrebă el.

Uşoara uronie din glasul lui o exasperă pe Samantha. Tipul ăsta îi citea gândurile şi se distra.

- Totul este minunat, îi răspunse şi prinse să admire mocheta pufoasă.
- Mă rog, eşti însăşi imaginea feminităţii înfloritoare.
- Michael?
- Da, draga mea.
- Ieşi dracului afară.

îl auzi cum râde înveselit pe când trântea uşa în urma lui. îşi scoase hainele şi ridică din umeri furioasă. Baia era o binecuvântare. Rămase întinsă multă vreme adăugând din când în când apă caldă, pierzând noţiunea timpului. încetul cu încetul încordarea i se topi

dizolvându-i-se parcă în apa din cada imensă. Relaxată, Samantha avea senzaţia că poate cuceri lumea întreagă şi toţi Michaeli de pe pământ! „Ba nu unul singur ajunge“, se gândi şi se afundă mai adânc în apa înspumată.

- Vrei să te îneci şi să te fierbi?

Samantha se lăsă în apă, scoţând un strigăt de surprize şi acoperindu-şi pieptul cu braţele. Neobişnuită cu o cadă atât de mare se cufundă, fără să vrea, cu totul în apă. Michael o prinse repede de încheieturi şi o aşeză la loc. Ea simţi un val de emoţie la atingerea braţelor şi umerilor lui. Totuşi, el rămase inexpresiv.

- Te simţi bine, o întrebă neliniştit.

Da, mi-am revenit, spuse ea şi-şi eliberă mâinile. El îi dădu drumul brusc şi Samantha îşi pierdu echilibrul. Ieşi din apă cu părul lipit de obraji. Michael izbucni în râs.

- Ştii să înoţi?

Se uită la el printre gene, implorându-l:

- Michael, ajută-mă.

El îi întinse mâna şi ea se agăţă de ea. în privirea lui Michael licărirea de amuzament fu înlocuită de senzualitate. Nemişcată, ţinându-şi respiraţia, Samantha aştepta.

- Dacă tot m-am udat, am să intru în baie! spuse el pândind reacţia tinerei femei.

Una după alta, hainele lui formară o mică piramidă pe mochetă. Cu un nod în gât de emoţie, se uită la el cum se dezbracă, neputând să-şi ascundă tulburarea provocată de corpul lui gol. „Cât este de frumos!“ îşi spuse ea.

- Michael?

Aproape că-i strigă numele. Cu un mormăit imperceptibil el îşi trecu un picior peste marginea căzii. Cu o mână îi desfăcu picioarele apoi îngenunche în apă. îşi apropie corpul de al ei şi ea îi simţi muşchii puternici ai pieptului apăsându-se de ea. Scoase un ţipăt înăbuşit repede de gura bărbatului. Cu blândeţe îi desfăcu buzele şi foarte repede sărutul lor deveni sălbatic, pasional.

Se agăţă de gâtul lui strângându-l la piept.

Michael izbucni în râs.

- Ti-am spus că nu te poţi ascunde de mine. Ai o slăbiciune pentru mine.

Se uită la el printre gene, cum îşi apleacă fruntea înspre sânii ei. El mângâiei cu buzele pielea fină a fiecăruia, sărutând pe rând sfârcurile întărite. Mâinile ei îl strânseră după ceafă, înfundându-se în părul des şi ud.

- Eu... eu. Vocea i se stinse şi nu mai putu

spune nimic.

- Spune Samantha, o încurajă el cu buzele aproape de obrazul ei, nu-ţi fie frică să-mi vorbeşti, să-mi spui ce vrei. Te iubesc, urmă el lângă gura ei, dar aş vrea să te aud spunând altceva, iubito, ştii tu ce.

- Nu înţeleg, spuse ea moale.

- Am nevoie să aud cuvintele acelea, mormăi el. Pentru Dumnezeu! Vreau să ştiu că eu sunt cel pe care-l iubeşti! Asta îmi este indispensabil, Samantha!

Spunându-i asta el se depărtă de ea şi aerul rece care-i înlocui căldura trupului o făcu să tremure. Deschise gura să-i răspundă, dar un blocaj misterios îi oprea cuvintele pe buze. Separarea brutală o lăsase dezorientată şi plină de ruşine. O cuprinse un fel de disperare care-i luase posibilitatea de a se exprima. Gestul lui Michael îl credea ca fiind de o cruzime subtilă. Nu înţelegea altfel decât ca pe o nouă metodă de a o tortura.

- Aştept Samantha.

Tânăra rămase mută. O tăcere apăsătoare se lăsase între ei. Ca şi când ar fi devenit brusc conştientă de goliciunea ei îşi duse mâinile la piept. Se gândi că arăta ca o caraghioasă, dar era o reacţie normală pe care

Michael i-o provocase.

- Samantha, sunt consternat.

- Ce încerci să faci?

- Vreau să te conving să stabilim o înţelegere între noi. Fiindcă vreau ca femeia cu care mă căsătoresc să-mi dea inima ei întreagă.

- Să te căsătoreşti, ai spus?

Timp de câteva momente, care i se părură o eternitate Samanthei, el o contemplă cu o expresie de tristeţe pe figură. Ea se detesta fiindcă încă o dată, îi făcuse rău. De ce oare pronunţase cu atâta ironie această ultimă frază, din moment ce numai la auzul cuvântului căsătorie, îi sărise inima din piept. îi era oare atât de teamă să se angajeze definitiv alături de el?

- Dar ce ai crezut? explodă el, exasperat. Că sunt în căutarea unei aventuri?

Ridică fruntea, privind-o mustrător.

- Asta e chiar insuportabil.

Se ridică furios şi o trase şi pe Samantha, aproape cu forţa afară din baie, învelind-o apoi fără menajamente într-un prosop pluşat. Ea strânse din dinţi, nefericită şi incapabilă să facă faţă situaţiei. Dar venise singură din proprie iniţiativă, cu gândul să se explice, să-şi

ceară scuze pentru comportamentul ei incoerent. Ori, înţelese ea dintr-o dată, nu avusese curajul să-şi exprime sentimentele şi nu ştiuse să răspundă cererii lui Michael decât printr-un mutism agresiv.

- Ia asta, îi spuse el întinzându-i un halat de baie.

Îşi înfăşurase şi el un prosop în jurul şoldurilor.

- Aş vrea să mă îmbrac şi să merg acasă, murmură ea.

El se dădu un pas înapoi, un pic înduioşat de aerul
ei de copil prins făcând o poznă.

- Nici nu se pune problema să te îmbraci cu hainele alea ude şi nici să pleci pe furtuna asta. Şi nu te nelinişti prea tare, ai să dormi în camera de oaspeţi.

- Nu mi-e frică de tine, zise ea cu o voce mică şi nefericită.

- Bineînţeles că nu! Ţie frică de tine însăţi!

Deschise gura să-i răspundă, dar el o întrerupse.

- Ţi-e foame?

- Oh! Nu, îi răspunse ea surprinsă.

El surâse.

- Sunt sigur că n-ai mâncat nimic.

Samantha scutură din cap, mirată de această schimbare. Michael devenise iar omul de lume şi părea că nu-l mai interesează persoana ei. Până atunci, atracţia pentru ea era de domeniul evidenţei. Iar acum afişa un aer detaşat şi dezinvolt, ca şi când devenise dintr-o dată mai puţin interesantă în ochii lui.

- Hai, vino să ronţăim ceva!

în ora în care urmă, Samantha făcu eforturi supraomeneşti să nu izbucnească în lacrimi. Aşezat în faţa ei, politicos şi prevenitor, Michael ducea cu abilitate subiectul conversaţiei pe terenul impersonal al serviciului.

Îşi mâncă supa cu crutoane ascultându-l cum vorbeşte de proiectul de renovare. O singură dată i se păru că vede o licărire în ochii lui, dar fusese prea scurtă ca să fie sigură.

„Am ajuns într-un impas“, îşi tot repeta ea, în timpul mesei.

Gazda sa afişa în continuare un calm imperturbabil şi când îi spuse că trebuie să spele vasele, o ajută să strângă masa şi apoi dispăru.

Pierdută în gândurile ei confuze, Samantha curăţă vasele, aranjă sticlele şi faţa de masă şi

cu buretele şterse suprafaţa placată a mesei. Apoi stinse lumina şi cu mers şovăitor se îndreptă spre camera de zi. „Ar fi atât de uşor să dispar din viaţa lui!“ Dacă s-ar fi hotărât să plece, n-ar fi rămas nici o urmă din scurta ei trecere prin casa lui...

Deodată, un curent de aer mişcă perdelele din salon. Samantha se înfioră. în şemineu, numai cenuşa mai amintea de focul strălucitor care luminase încăperea cu două ore în urmă. Se aşeză pe unul din fotolii, în semiîntuneric, pradă singurătăţii.

„Aşadar, aşa fi viaţa mea!“ se gândi ea. De când murise Greg, se străduise să-şi alunge din suflet dorinţa de a trăi şi sfârşise prin a nu mai exista pur şi simplu. Cu ochii aţintiţi în vatra şemineului, remarcă

sub cenuşă un tăciune aprins. Se aplecă şi suflă deasupra lui. Scoase un strigăt de triumf când focul izbucni din nou. Se aşeză în genunchi şi-l alimentă cu un buştean care începu să trosnească. Fiecare din gesturile ei i se imprimă în suflet, ca un simbol. Fusese proastă, atât de proastă!

Dragostea nu moare, murmură ea, şi renaşte mereu din propria cenuşă, ca focul acesta.

Michael i-o spusese, susţinând că nu doreşte nimic din ce aparţinuse lui Greg. Dar oare nu tocmai dragostea pentru Greg i-ar putea îmbogăţi sentimentul care o împingea acum către Michael?

înţelese deodată ce cuvinte îi ceruse Michael să spună şi de ce fusese incapabilă să le pronunţe. El nu avusese intenţia s-o respingă dar Samantha era prea preocupată de orgoliul ei rănit ca să înţeleagă mesajul lui Michael! El ar fi dorit să audă cuvinte de dragoste şi credinţă, pentru că era prea interesat de ea ca să se mulţumească doar cu trupul ei. Voia mai mult.

în momentul de faţă, ultimele urme de vinovăţie o părăsiseră pe Samantha definitiv, de o manieră irevocabilă. La gândul că l-ar fi putut pierde pe omul iubit, lacrimile îi ţâşniră din ochi. Respiră profund, subit uşurată. Da, îl iubea pe Michael, iubea din nou.

Faptul că îşi mărturisea în sfârşit dragostea pentru acest bărbat o umplea de bucurie. Se simţea acum liberă şi gata de orice. Vreau să iubesc din nou, îşi spuse ea surâzând printre lacrimi. El va şti să primească cel mai frumos prezent pe care un suflet îl poate oferi altuia.

întărită de convingerile sale, se ridică.

Focul arunca flăcări galbene. Căldura lui o făcu să se gândească la Michael. „Şi el m-ar încălzi“, îşi zise, cu inima strânsă.

Deodată, tresări la gândul unei noi spaime. Să-l piardă pe Michael...

- Nu! Cuvântul venise din sufletul său. Ea care suferise atât din cauza umbrelor trecutului, nu le va mai permite să-i tulbure viaţa. Toate visele de fericire legate de Greg fură măturate într-o clipă. Michael ştiuse să-i reînvie dragostea de viaţă. Samantha îşi spuse că era timpul să-şi asume responsabilităţile care-i reveneau. Cu Michael, şi numai cu el, putea să-şi îndeplinească visele, să-şi trezească sentimentele pe care le crezuse moarte.

Tânăra femeie se îndreptă spre hol, cu un mers sigur. în baie, cada era încă plină cu spumă mirositoare. în lumina plafonierei îşi zări chipul în oglindă. Ochii ei verzi, strălucitori, îi luminau chipul mic, cu pomeţii înalţi. Se privi îndelung, îndepărtând o buclă aurie care se încăpăţâna să-i cadă pe frunte.

Se simţea liberă, uşoară, ca şi când scăpase de o povară. La gândul ăsta, îşi îndreptă maşinal umerii. Mişcarea asta îi desfăcu nodul de la halatul de baie. în loc să-l

strângă la loc, îşi contemplă din nou imaginea în oglindă! „Aşa trebuie să mă vadă şi el, se gândi ea, studiindu-şi proporţiile armonioase cu un surâs. Oh, dragostea mea! Am atât de multă nevoie de tine“ se gândi ea, închizând ochii. Pentru un scurt moment, resimţi suflarea lui Michael în ceafă, corpul lui musculos lipit de al ei. Mâinile lui urcând către sâni... Samantha deschise ochii. Viziunea dispăru. Cu degete tremurânde, îşi strânse halatul şi refăcu nodul cordonului.

„Nu se va mai apropia de mine, medită ea cu fruntea îndângurată, n-o să mai facă niciodată primul pas“.

Samantha stinse lumina şi ieşi din sala de baie cu convingerea că ea era aceea care trebuia să se apropie de el.

Capitolul 8

în pragul camerei de oaspeţI, Samantha ezită o clipă. O lumină blândă, portocalie scălda încăperea, creând o atmosferă veselă şi călduroasă. Tânăra femeie îşi lăsă privirea să cutreiere pe tapiseriile care acopereau pereţii, în afară de cel din fund ocupat în întregime de un dulap din lemn de acaju. Prin una din uşile întredeschise, îşi zări hainele puse pe umeraş. Păreau uscate şi călcate.

„încă un exemplu al amabilităţii lui“ îşi

spuse ea emoţionată. Şi-l închipuia perfect pe Michael călcându-i rufele în timp ce era în baie.

Privirea i se opri pe patul de o persoană, uitându-se la el cu ochi ostili. Tonul cuverturii în carouri cu desene delicate, de culoare verde pal, i se părea rece. „Oricum, nu o să pot dormi“, constată ea cu o

luciditate care o surprindea. Nu, camera aceasta goală, oricât de somptuoasă ar fi fost, n-o atrăgea. Se întoarse şi ieşi pe culoar. Dar unde era Michael? Nu era nici urmă de el, în toată casa. Samantha habar n-avea unde era camera lui, dar era hotărâtă s-o descopere, chiar dacă pentru asta ar trebui să deschidă toate uşile din casă.

Nu căută multă vreme. O rază de lumină care se zărea pe sub uşa de la celălalt capăt al culoarului îi atrase atenţia.

Cu gâtul uscat, se apropie, ridică mâna să bată, apoi se răzgândi. Şi dacă nu voia s-o asculte? Dacă o va expedia fără să-i lase timp să explice? Adunându-şi tot curajul, ridică mâna şi prinse mânerul clanţei care i se păru îngheţat şi prinse să-l răsucească. Uşa rezistă un moment şi apoi, după un declic, se deschise fără zgomot. Samantha intră într-o

cameră de proporţii modeste. Toate luminile erau aprinse dar nu-l văzu nicăieri pe bărbatul pe care-l căuta. Intrigată, înaintă pe mocheta groasă de culoarea turcoazei.

Decoraţia îi reţinu pentru moment atenţia. Remarcă în treacăt lămpile somptuoase, marca Tiffany, fotoliile confortabile, capitonate cu catifea albastră, sofaua plină de perne, armonia culorilor, mergând de la albastru închis la verde pastel.

Ca şi în salon, fotoliile erau întoarse către un şemineu de marmură albă, decorat cu motive sculptate şi având deasupra un peisaj marin. Fascinată, Samantha se uită la valurile înspumate ridicându-se în bătaia vântului şi spărgându-se de stâncile ascuţite.

Smulgându-se magiei picturii, descoperi mai retrasă o a doua uşă închisă. Se simţi atunci aproape tot atât de singură şi neputincioasă ca şi când ar fi fost abandonată în mijlocul oceanului reprezentat de tablou. „Trebuie să găsesc forţa de a-mi lua soarta în mâini, îşi zise cu disperare, trebuie!“

în momentul următor, îşi dădu seama că se mişcase, că se găsea în faţa ultimului obstacol al drumului său. Instinctul îi spunea că Michael se află dincolo de uşa aceasta închisă. Era un

sentiment atât de intens încât resimţea aproape fizic prezenţa bărbatului pe care-l căuta.

Cu o hotărâre de care nu se credea în stare, împinse uşa cu toată puterea. Uşa se deschise şi tânăra femeie intră.

- Michael...

El era în fundul camerei, întins pe un pat imens. Ridicat într-un cot, o fixa fără să se clintească. Samantha îşi spuse că locul ei e alături de el. Privirea îl alunecă pe torsul lui, apoi urcă spre chipul lui.

- Michael... repetă ea.

Cuvintele îi muriseră pe buze şi nu putea spune mai mult. Expresia sumbră a interlocutorului ei o descumpănise complet. în mod vizibil, era furios, judecând după buzele strânse, marcate de o cută dispreţuitoare. Şi ochii lui! Niciodată nu exprimaseră o asemenea ostilitate.

Cu pumnii strânşi Samantha făcu câţiva paşi înainte.

Lumina care-l aureola în contre-jour îi dădea un aer ireal.

Bărbatul rămânea tăcut dar mâinile i se strânseră pe cuvertura verde auriu. Când Samantha ajunse lângă pat, o întrebă brusc, cu voce îngheţată:

- Ce doreşti?

Ea îşi umezi buzele, tremurând, căutându-şi cuvintele, fără să-şi poată lua privirea de la faţa furioasă a lui Michael.

- Ce doreşti? repetă el.
- Pe tine, răspunse ea cu sinceritate.

Pentru o fracţiune de secundă el păru că se îmblânzeşte. în momentul următor, îi aruncă o privire atât de indiferentă încât Samantha abia îşi reţinu un strigăt de surpriză.

- Asta n-o să rezolve nimic, spuse el tăios, n-ai să-mi dai niciodată ce îţi cer.

- Eu...
- Dacă ai venit să-mi oferi corpul tău, poţi să pleci, i-o tăie el, râzând forţat.

Fiecare cuvânt avu asupra ei efectul unei ploi îngheţate. Ucisă de ironia lui Michael, reţinându-şi lacrimile cu greu schiţă un gest de fugă. Mai rapid decât ea, el o prinse de mână şi o forţă să se întoarcă spre el. De data asta o privi calm, ca şi când ar fi vrut să se scuze pentru atitudinea lui.

- Aşteaptă, Samantha.

Cu capul plecat, ea se aşeză pe marginea patului. Se gândea că-şi trădase slăbiciunea, dar nu-i păsa. Michael îi luă degetele îngheţate în mâna lui mare.

- N-ar fi trebuit... începu ea, fără să ridice

privirea.

- Eşti la tine acasă, suspină el, strângând-o de mână.

- Nu. Dacă nu mă vrei, replică ea abia auzit.

- N-am spus asta.

- Atunci, nu mai înţeleg nimic din comportarea ta.

- Gândeşte-te, Samantha.

- Faci totul ca să mă atragi, ca să mă respingi apoi imediat, îl acuză ea.

El se apleacă spre ea.

- Poate că sunt un mosntru, dar nu mă pot mulţumi cu jumătăţi de măsură. Vreau totul Samantha, totul, înţelegi? Din clipa în care te-am

văzut, te-am iubit nebuneşte. Noaptea care am petrecut-o împreună n-a făcut altceva decât să-mi sporească atracţia pe care o simţeam pentru tine. Dar s-a întâmplat poate prea repede.

- Poate, murmură ea fără convingere.

- Să te ţin în braţe, însemna să-mi realizez visul cel mai scump. Dar visul ăsta s-a transformat repede în coşmar, iubirea mea...

- N-am făcut-o intenţionat, eu...

- Am suferit ca un nebun. Am descoperit că luasem ceva la care nu aveam dreptul, ceva care aparţinea altuia. în seara aceea faimoasă, în timp ce dormeai, după ce rostiseşi un nume

care nu era al meu, am stat treaz, ca un orb care-şi aminteşte ce a pierdut.

Samantha plângea încet.

- N-a fost vina mea...

- Nu te acuz. Şi în seara asta, ştiu că am să plătesc scump faptul că te-am respins, fiindcă fiecărei părticele din mine îi este sete de trupul tău. Dar hotărârea mea e luată, Samantha. N-o să mă foloseşti niciodată ca pe un obiect.

- Ştiu cât ai suferit seara asta, izgonindu-mă, spuse ea ridicând capul ca să-l poată privi în ochi, tot atât ca mine venind să te văd. La urma urmei, după răul pe care ţi l-am, făcut era normal să mă respingi. în orice caz, nici una din faptele mele n-au fost premeditate. încearcă cel puţin să crezi asta, Michael.

- Destinul a vrut ca încă de la început să ne rănim unul pe celălalt, nu-i aşa?

Ea îl aprobă şi îşi desprinse mâna din cea a lui Michael. Rămase un lung moment fără să spună nimic, cu degetele crispate pe halat.

- Este tot ce aveai de spus? o întrebă el cu răceală.

Ea clipi din genele lungi.

- Nu. Vom continua să ne sfâşiem, Michael? Alegerea mea e făcută, dar care este a ta?

- Cum? Făcu el uimit.

- După noaptea noastră de dragoste, nu mi-am mai găsit liniştea. Abia am mai dormit de atunci. Şi în fiecare dimineaţă te caut alături de mine. Nu se poate schimba trecutul. L-am iubit pe Greg... Acum vreau să scap de umbrele trecutului. Tu mi-ai redat speranţa, Michael, şi bucuria de a trăi. Voi încerca să fiu o soţie bună dacă mai vrei să mă iei în căsătorie. N-am putea face un efort să ne înţelegem?

El rămase nemişcat, ca împietrit.

- E adevărat? o întrebă el în sfârşit, pe mine mă căutai dimineaţa alături de tine?

- Da, Michael, răspunse ea fără ezitare.

El o privi, cu chipul luminat de o asemenea bucurie încât îi veniră lacrimi în ochi. Cu o mână ezitândă îi mângâie gâtul, bucuroasă să-i simtă sub degete bătaia venelor.

- Te iubesc, Michael.

Ştia că n-o să uite niciodată clipa aceea. El se aplecă spre ea mângâindu-i obrazul. Apoi dând cuvertura deoparte îi spuse.

- Mi-e frig, vino să mă încălzeşti.

Părea că-şi recăpătase toată încrederea în ea. Sub efectul emoţiilor, trăsăturile i se îmblânziseră, exprimând o dragoste care nu mai putea fi ascunsă. Dintr-o mişcare, ea lăsă să-i cadă halatul pe mochetă. Trupul gol îi

strălucea în penumbră şi-l auzi pe Michael respirând precipitat. Două braţe nerăbdătoare o cuprinseră, trăgând-o în pat.

Cu un suspin se lipi de Michael, savurând senzaţia corpului său gol strâns lipit de al ei. Atingerea lui fu mai întâi uşoară, când îi mângâie cu vârful degetelor pleoapele închise, cu genele lungi umbrindu-i pomeţii, apoi conturul buzelor.

- Priveşte-mă, murmură el.

Ea redeschise ochii şi imediat se simţi captivată de privirea lui. El urmă explorarea înceată a corpului ei, făcând-o să vibreze de dorinţă. La rândul ei, îşi lăsă mâinile să rătăcească pe corpul iubitului ei, redesenându-i fiecare muşchi al torsului şi al spatelui. Fermecată, redescoperi un corp de bărbat dur şi tandru, totodată, cu proporţii magnifice.

El scoase un geamăt care o umplu de mândrie pe Samantha. Ea era cea care-i provoca o asemenea plăcere. Se uitară unul la celălalt şi în priviri citi fiecare pasiunea pentru celălalt.

O făcu să se întoarcă spre el şi gurile se căutară cu aviditate. In seara asta nu era vorba de nici o neînţelegere. Dragostea lor era reciprocă, egală, împărtăşită. Fiecare voia să-i

ofere celuilalt nu numai corpul, ci şi inima şi sufletul.

Părul Samanthei, ca o perdea de aur, mângâia obrazul lui Michael. El tresări când buzele li se atinseră. Culcată deasupra lui, Samatha avea impresia că trupurile lor li se îngemănează perfect.

- Michael, gemu ea...

El îi înăbuşi cuvintele cu săruturi, într-o îmbrăţişare din ce în ce mai exigentă, lăsându-i gura pentru a-i săruta sânii palpitând de dorinţă.

- Ai nevoie de mine, murmură el, respirând sacadat, ai întotdeauna nevoie de mine.

- Da, răspunse ea, şi aş vrea să-ţi arăt cât de mult te iubesc.

El îşi afundă privirea luminoasă în ochii ei.

Fermecat, o contempla realizând dintr-o dată că metamorfoza pe care o prezisese şi o sperase, se înfăptuise.

Respiraţiile li se amestecau, arzând în aceeaşi flacără. Fiinţele lor se împreunară şi curând, legănaţi în acelaşi ritm se lăsară transportaţi pe aripile extazului.

Samantha pierduse noţiunea timpului. Nu mai conta decât această senzaţie delicioasă pe care se pregătea s-o trăiască din plin.

Fericirea urca în ea cu forţa unei explozii.

După aceea, îl cuprinse cu braţele pe Michael şi îşi înfundă faţa la gâtul lui. Rămaseră multă vreme înlănţuiţi, cu respiraţia întretăiată.

O trecu un frison de plăcere când mâna lui Michael îşi reluă drumul pe spatele ei. O răsturnă pe aşternu- turile mototolite şi o copleşi cu toată greutatea lui. Se iubiră îndelung, fără grabă, gură peste gură, într-un vârtej fără sfârşit.

Ghemuită lângă Michael, liniştită, Samantha se minuna de seninătatea clipei. Cu capul odihnindu-se pe umărul lui Michael se simţea uşoară, aproape fără greutate.

Michael avea dreptate când spunea că prima noastră întâlnire a venit prea devreme, se gândi ea. Acum totul era altfel. Nu se mai considera vinovată faţă de Greg. Şi chiar dacă Michael o ţinea înlănţuită

de talie, niciodată nu se simţise mai liberă şi mai fericită. Devenise pe de a-ntregul femeie şi avea norocul de a se afla în braţele bărbatului pe care-l iubea. Vechea ei reţinere dispăruse cu totul.

- Mă simt atât de bine, murmură ea.

El râse încet.

- Sunt prea bătrân ca să spun la fel, spuse

el cu o mutră comică.

- Şi cum te simţi, venerabile bătrân?

- Aş spune că am vaga dorinţă de a flirta cu tine, spuse el sărutând-o.

Il auzi râzând, apoi îi simţi obrazul lângă al său.

- Mă simt ca un puşti. Nu mi-am imaginat niciodată că ne vom înţelege atât de bine. Să nu mă părăseşti niciodată Samantha, niciodată, niciodată.

- O să-ţi fie greu să scapi de mine, domnule Brady! Murmură ea.

O trecură fiorii când gura lui Michael îi mângâie umărul. încântată, realiză efectul imediat pe care această mică mişcare o avea asupra lui. El îşi trecu mâinile peste mijlocul ei, apoi peste şoldurile tinerei femei care se abandona deja.

- Nu mai plouă, spuse brusc Michael şi se îndepărtă de ea.

Se uită la el, surprinsă.

- Şi asta vrea să însemne că mă pot întoarce acasă în deplină siguranţă?

- Voiam să spun numai că după ploaie cerul trebuie că s-a luminat şi e plin de stele.

- Bine, spuse ea.

El se porni să râdă. Samantha îşi încruntă

sprâncenele subţiri. De-a ce se juca oare? I-ar fi tras cu plăcere o palmă! îşi trase cearşaful până sub bărbie, hotărâtă să se bosumfle. Michael o surprinse, sărind din pat şi întinzându-se. îl urmări cu privirea, admirându-i fără să vrea frumuseţea virilă.

- Te mai plimbi mult în jurul patului? îl întrebă ea intrigată.

- Nu, răspunse el, surâzător. Un duş rece o să mă trezească de-a binelea.

- De ce tot vorbeşti?

- De o plimbare cu maşina pe care o s-o facem împreună, iubita mea.

Ea trase un pumn în pernă, incapabilă să-şi ascundă decepţia. El o privi cu un aer nevinovat şi asta

o puse în gardă. Degeaba aborda Michael expresia unui băieţaş nevinovat, cele două luminiţe diabolice care ţîşneau din fundul ochilor dezminţeau atitudinea lui angelică.

- Ai înnebunit? explodă ea. Cred că afară e un ger de crapă pietrele.

- Da, sunt nebun după tine, iubirea mea, afirmă el trăgând-o din dulceaţa patului şi forţând-o să se ridice în picioare.

- Bine! mormăi ea, tremurându-i în braţe. Dacă sunt obligată să ies din căldura patului şi

să merg în noaptea îngheţată şi în compania unui nebun, pe deasupra...

- Hai să fim calmi, spuse el pe gât, nu face mutra asta. In mai puţin de o oră şi jumătate, ajungem la destinaţie.

In semn de avertisment, ea îl trase de păr.

- Atenţie! Păzeşte-te să te joci cu mine de-a ghicitul.

- Ai milă! Spun tot.

- Unde vrei să mă duci la ora asta? îl întrebă ea, ascunzându-şi surâsul în faţa expresiei lui de fals martir.

- La lacul Tahoe, răspunse el repede.

Ea simulă că trage mai tare de păr.

- Şi unde e lacul ăsta, Tahoe?

- Lângă frontiera cu Nevada, spuse el privind-o cu un aergrav, ne putem căsători acolo şi să ne întoarcem dimineaţa. Vrei să devii soţia mea în seara asta, dulce Samantha?

în ciuda tonului glumeţ pe care-l adoptase, în voce

i se simţea o oarecare nesiguranţă. Cu un strigăt Samantha se aruncă de gâtul lui.

- Asta doreşti într-adevăr?

- Mai mult decât orice pe lume, răspunse el strângând-o cu putere în braţe, ca şi când s-ar fi temut să n-o piardă.

- Atunci, răspunsul este da, iubitule... da, da!

El îşi dădu capul pe spate ca s-o poată privi mai bine.
- Eşti sigură?
Ea clătină din cap.
- Da, cu o condiţie.
- Care? întrebă el nu fără nelinişte.
- Să-mi dai voie să împart cu tine duşul acela rece despre care vorbeai.
El scoase un geamăt, adânc, ridicând-o în braţe ca pe un fulg. O puse încet pe pat şi se aplecă deasupra ei. Un foc interior îi lumina privirea.
- Te iubesc atât de mult! şopti el.
Ea se întinse spre el şi-l cuprinse în braţe.

Capitolul 9

Aşezată la masa de lucru, Samantha se uita la soţul ei care intra în mica debara pe care o transformaseră în atelier.

După două săptămâni de căsătorie, Michaelera la fel de atrăgător, şi mai mult ca oricând astăzi. Era îmbrăcat cu un pantalon de velur negru, purtat neglijent şi mulat pe picioare. Puloverul albastru închis făcea ca umerii să-i pară şi mai largi decât de ocbicei. Cu un aer nepăsător, conştient de atracţia pe care o exercita asupra tinerei sale soţii, stătea rezemat de perete cu picioarele încrucişate.

Ea se uita la el pe deasupra planului de

construcţie întins pe masa de lucru. Atent la mesajul tăcut pe care i-l adresa, o privi la rândul lui. Dădea impresia că-i place cum este îmbrăcată, cu blugi prespălaţi şi o

bluză care-i punea în evidenţă rotunjimile bustului. Un surâs familiar îi apăru pe buze când se apropie de ea.

în acelaşi moment Samantha se ridică şi se îndreptă spre Michael. Se întâlniră în mijlocul încăperii căzând unul în braţele celuilalt: la atingerea trupurilor, ochii lui Michael se aprinseră.

- Mă împiedici să mă concentrez asupra lucrurlui meu, se plânse el. îmbrăcată cum eşti ai ademeni şi un sfânt. Ai mai fost sedusă într-o debara?

- Lasă-mă să mă gândesc, zise ea cu ochii pe jumătate închişi. Nu, nu cred că mi s-a mai întâmplat.

- Cred că în curând, nu vei putea s-o mai spui.

- Nu cer mai mult, dar mă îndoiesc că această biată planşetă aşezată pe capra ei, ar putea fi la înălţimea pasiunii noastre.

îşi aşeză surâzătoare capul pe pieptul soţului ei. După două săptămâni, luase puţin în greutate: „traiul bun“ o tachinase Michael. Sub mângâierile lui Michael, sânii îi erau mai grei,

şoldurile mai rotunde.

„Adio siluetă!“, se gândise ea. Şi ăsta nu e decât începtul.

Aceste uşoare transformări îl încântaseră pe Michael şi nu pierdea nici o ocazie să I-o arate.

- Când ai un soţ atât de seducător, va trebui să se apere, spuse ea râzând. Acum, la muncă!

- Domnul şi stăpânul tău ne-a acordat o zi de concediu.
- Iar? strigă ea, lăsând capul pe spate ca să-l privească. Charles n-a fost niciodată atât de generos.
- La dracu cu Charles!
- Cum? Soţul meu are un limbaj atât de vulgar? Mă surprinde foarte mult.
- Foarte bine, dar dacă te mai agăţi pe lângă el, o să ai şi alte surprize.
- Plăcute, sper.

El scoase un mormăit şi o strânse puternic la piept.

- Doamne, îţi simt fiecare părticică a trupului prin nenorociţii ăştia de pantaloni.
- E cumva un reproş? surâse ea.
- Nu, nu, mormăi el.
- Gata mereu să vă sărutaţi? se auzi o

voce venind prin uşa deschisă.
Charles Caruthers apăru în cadrul uşii, cu gura până la urechi.

- Ar trebui să atârnaţi la uşă un carton cu „Nu deranjaţi!“ adăugă el.
- Nu-il da atenţie, dragă, murmură Michael, luându-şi soţia de talie. Moare de gelozie.
- N-are nici un motiv să fie gelos, spuse Samantha aruncându-i o privire maliţioasă şefului ei.

Pot să ştiu de ce?
Samantha zâmbi, încântată de intervenţia ei.

- Păi am auzit de la doamna Grees, care la rândul ei a aflat de la Carey Nelson, o vecină a acestei frumoase văduve vesele... care se numeşte... în sfârşit, n-are importanţă! In orice caz, amicul nostru se pare că a plecat ieri seară foarte târziu de la ea şi că n-ar fi pentru prima oară când se întâmplă aşa ceva! Sunt scandalizată!
- Şi ai dreptate, draga mea, spuse Michael, prefăcându-se şocat.

Stacojiu, Charles începu să tuşească.

- Ei bine, domnule Ceruthers, îi aruncă Michael neîndurător, cum se face că un bărbat de vârsta şi poziţia ta socială dă naştere unor asemenea bârfe?

Figura lui Charles deveni roşi şi mai mult.
- Ei... nu-i chiar neadevărat, se bâlbâi el.
Apoi prinzând curaj, adăugă:
- Ei bine, poate că n-am vârsta pentru aşa ceva, chicoti el, dar în ciuda aparenţelor mai am încă sânge în vine, bătrâne!
Michael ridică din sprâncene.
- Spune-ne totul, îl rugă el, ce se-ntâmplă de fapt? E adevărat că în ultima vreme, eu şi Samantha te-am cam neglijat.
Cu o figură abătută, Charles ridică din umeri. Suspină sonor şi apoi declară morocănos.

- Arfi trebuit să-ţl spun, Michael, dar...
Tuşi din nou ca să-şi ascundă emoţia şi se întoarse către Samantha privind-o întunecat:
- Voi femeile v-aţi născut ca să fiţi nefericirea bărbaţilor! îi spuse el cu năduf.
- Oh! Dragă Charles, s-ar spune că eşti îndrăgostit.
îşi dădu seama că ghicise corect, după privirea tulburată pe care i-o aruncă şeful ei. Se eliberă de braţul lui Michel şi se avântă spre Charles.
- E atât de minunat ce ţi se întâmplă Charles, exclamă ea privindu-l drept în ochi pe acesta, care nu ştia ce să mai zică de încurcătură. Sunt atât de fericită pentru tine!
El clătină din cap cu un aer resemnat.
- Femeia asta e pe cale să mă zăpăcească de

tot!

- Ah! Ah! Pun pariu că ta duce la nas!
- Din păcate, da!

Râsul lui Michael puse capăt tachinărilor din partea Samanthei. O îndepărtă pe Samantha de şeful ei şi-i întinse o mână frăţească acestuia, care trecea prin toată gama de roşu:

- De când sunt eu însumi căsătorit, celibatarii mă indispun. Aşa că bine ai venit în frăţie, Charlie!

Samantha se uită la ei cum îşi strâng mâinile, neîncercând să-şi ascundă emoţia. Aceşti doi bărbaţi, fiecare în felul lui, erau tot ce iubea mai mult pe lume.. Nu se putu abţine să întrebe:

- Aţi discutat deja despre asta?

Michael şi Charles schimbară o privire de complicitate masculină, înainte să se întoarcă spre ea, care triumfa.

- Mary este mult mai rapidă decât tine, îi explică Charles, cu o mutră îmblânzită ca sub efectul unei amintiri plăcute, a reuşit să-mi smulgă o promisiune de căsătorie, nu mai târziu de ieri seară!

Lacrimile aburiră privirea Samanthei, care se apucă să se smiorcăie. Cei doi bărbaţi se uitară la ea, Michael mai mult indulgent, iar Charles de-a dreptul surprins. Iar ei nici că-i

păsa ce credeau despre ea.

- Sunt atât de fericită pentru tine, Charles, se bâl- bâi ea ştergându-se la nas. Imi făceam griji pentru tine.

- Ce surpriză!

- De când m-am căsătorit cu Michael am avut impresia că te-am abandonat.

- Vechea ta meteahnă de a te simţi vinovată, concluzionă Charles, emoţionat şi el, fără să mărturisească.

Aşa era. După ce se căsătorise îl văzuse mult mai puţin pe Charles. O schimbare subtilă intervenise în relaţiile dintre ei. Şi atunci nu mai lăsă să-i scape nici o ocazie de a se sustrage la invitaţiile lor. Samantha înţelese totuşi cât de mult trebuie că-i lipseau cinele în doi, de două ori pe săptămână. „Trebuie că se

plictiseşte îngrozitor“, îşi spusese ea, amintindu-şi serile petrecute împreună la birou, în faţa unor cafele tari, discutând despre munca lor.

Acum înţelegea totul, dintr-o dată. Charles îşi refuzase dreptul la viaţă pentru a-i fi al doilea tată. O dată Samantha măritată, îşi găsise şi el o companie.

„Eliberându-mă pe mine, l-am eliberat pe el“, îşi zise ea, ştergându-şi lacrimile de bucurie. Cei doi bărbaţi continuau o

conversaţie al cărui început îi scăpase Samanthei. Charles vorbea de planurile lui cu Mary. Conversaţia îl încălzise.

Samantha se lipi de Charles. Pentru a nu ştiu câta oară îşi repeta: Cât de tare ni s-au schimbat vieţile de când a venit el în Auburn!

Discuţia se purta acum pe marginea planului de renovare a muzeului. în curând, o armată de muncitori cu picamere şi târnăcoape urma să apară la faţa locului.

- Ce se va întâmpla cu Bernhard House? întrebă Charles.

Samantha schiţă un surâs amar. Desigur, membrii consiliului votaseră pentru restaurarea celei mai vechi clădiri din oraş, dar Samantha începuse să-şi piardă speranţele.

După ce studiase planul de restaurare a muzeului înţelesese că n-o să rămână nici un ban pentru a-şi realiza visul.

Cu câteva zile mai înainte, Michael îşi exprimase dorinţa să viziteze Bernhard House. Exploraseră împreună vechea clădire cu şarpantă din lemn, construită pe primii pionieri din Auburn. Prin lumina slabă a zilei filtrată de jaluzelele închise, parcurseră înşiruirea de încăperi părăsite. Paşii lor făceau să scârţâie podelele planşeului. Deşi făcuse eforturi mari, Samantha nu putu să-şi ascundă tristeţea. Il

condusese pe Michael la etaj şi-i explicase în ce fel vedea restaurarea clădirii.

- Ar trebui ca turiştii să aibă viziunea din interior a secolului trecut, aşa cum era înţeleasă în epocă.

- Locul ăsta face parte din obsesiile tale, nu-i aşa? o întrebă calm Michael.

Ea îl aprobă.

- Da, este adevărat. Casa asta mă obsedează. Nu suport s-o văd căzând în ruină.

Michael îi arătă un tablou prăfuit:

- Cine este doamna asta?

Samantha se uită emoţionată la pânză:

- După goana după aur, această construcţie care înainte fusese han, a fost cumpărată de Bernhard Benjamin, care a transformat-o în casa sa. Era în 1868 şi după această dată a fost cunoscută sub acest nume. Doamna era soţia lui.

- Frumoasă femeie, remarcă Michael, întorcându-şi privirea către Samantha, mă întreb câţi ani au trebuit să treacă pentru ca această frumuseţe să se ofilească.

- A venit de foarte tânără în ţinutul ăsta. Era săracă, dar probabil că avea o sănătate solidă, fiindcă a putut să supravieţuiască, explică Samantha visătoare. Pe vremea aceea,

femeile n-avea dreptul să-şi conducă singure destinul. S-a căsătorit cu Benjamin Bernhard. Veniseră împreună de pe coasta de est, pentru a-şi reface viaţa.

- Judecând după casa asta, se pare că au reuşit.

- Da. în loc să caute aur, Bernhard a preferat să planteze viţă de vie pe pământurile sale. A devenit imens de bogat.

- Atunci, înseamnă că a putut să-i ofere soţiei lui o viaţă de lux.

- Ştiu şi eu, spuse ea, cu ochii aţintiţi pe chipul femei din tablou. Au întemeiat o familie mare. Toate încăperile pe care le vezi răsunau de râsetele copiilor lor. Dar nu ştiu ce blestem apăsa asupra acestei familii, fiindcă toţi aceşti copii au murit, unul după celălalt, pe parcursul unei singure luni, loviţi de o boală misterioasă. Numai doi au supravieţuit. Un băiat şi o fată! Ce tragedie pentru această sărmană femeie!

Michael se apropie de Samantha şi-şi trecuun braţ după umerii ei.

- Nimeni nu este la adăpost de nefericire, murmură el. Lasă-ţi ultimele fantome să se odihnească în pace, Samantha. Această femeie admirabilă a trebuit să găsească puterea de a continua să trăiască deoarece nu era sigură în suferinţă. Şi nici tu nu eşti, draga

mea.

Din ochii ei ţâşniră lacrimi care începură să-i curgă pe obraji.

- De ce plângi?

- Mi-e frică să nu te pierd, Michael.

El o sărută încetişor pe păr.

- Uită-ţi spaimele, draga mea. O să fiu întotdeauna alături de tine.

Brusc, ea îl împinse:

- Nu ştii nimic, strigă ea scuturând din cap furioasă, nu-mi poţi promite nimic. Şi Greg vorbea la fel. Dar era o minciună! Da, o minciună! Nu există, „întotdeauna“, nefericirea ne urmăreşte ca un spectru şi nu putem face nimic atunci când ne loveşte. L-am iubit, aveam nevoie de el şi a murit! N-o să am niciodată încredere în viaţă. Te implor, încearcă să mă înţelegi. L-am iubit pe Greg, te iubesc şi pe tine, dar refuz să-ţi fac vreo promisiune legată de un viitor în care nu cred.

- Uiţi ceva, îi spuse el blând, forţând-o să-şi ridice privirea spre el. Suferinţa ţi-a format caracterul, ai

supravieţuit fiindcă eşti puternică, Samantha, şi bărbatul pe care l-ai iubit va răi întotdeauna în inima ta. „întotdeauna“ există, draga mea.

Suspină şi o sărută pe gât.

- O să ne dăm această posibilitate unul

altuia, adăugă el, dar nu ţine decât de tine ca să reuşim.

Ea îl privi, ca izbită de o revelaţie. Dintr-o dată toate umbrele trecutului se risipiră sub magia vorbelor. Mantia grea de temeri care apăsa pe umerii ei se făcu uşoară, fiindcă acum o împrţea cu bărbatul pe care-l iubea.

- Hei! La ce visezi?

Vocea lui Michael o aduse pe Samantha în prezent. îşi plimbă privirea de la soţul ei la Charles. Amândoi se uitau la ea, surprinşi de faptul că era atât de absentă.

- Ei bine, spuse ea surâzătoare, vă cer iertare, cred că mi-e foame.

Cei doi schimbară o privire.

- E o nebunie cât mă costă femeia asta cu mâncarea, glumi Michael. Să nu crezi un cuvânt, Charles! Omul ăsta m-a târât aproape cu forţa în faţa altarului.

Charles continua s-o privească îngrijorat.

- Asta e ciudat, murmură el.

- Ce anume, dragă şefule?

- Când Samantha era o copilă, eu şi cu tatăl ei, abia reuşeam s-o facem să înghită o îmbucătură. Acum, tu spui că mănâncă de stinge, a luat câteva kilograme în plus. Să vedem... greutate în plus, foame de lup, spune Michael, nu are şi ameţeli?

- Samantha?

Michael abia îi murmurase numele că ea şi tresări. Desigur, refuzase să creadă că ar fi vorba de o sarcină, dar ideea i se părea interesantă. Remarcile lui Charles luară proporţii colosale în imaginaţia ei şi făcu un efort să le reprime. In timpul primei sale sarcini, nu avusese nici o stare de rău. Chiar şi Greg spunea că dincolo de aspectul fragil ascundea de fapt o constituţie robustă. Dar apetitul, îşi aminti ea, era tot aşa de mare. Era tot timpul înfometată...

- Sunteţi nebuni, amândoi! spuse ea încercând să-şi stăpânească panica de care era cuprinsă. Dacă eram însărcinată, aş fi ştiut. Vă spun că e imposibil, adăugă ea, râzând forţat.

Şi fiindcă nici unul dintre bărbaţi nu zise nimic, realiză enormitatea pe care o spusese. Putea să se liniştească spunându-şi că, până la urmă, nu era ceva sigur, dar adevărul era cu totul altul. Avea nevoie de timp ca să-şi poată stăpâni spaima inexplicabilă care o cuprinsese. Da, îi trebuia timp pentru a se obişnui cu gândul că, poate, poartă în pântece copilul lui Michael.

Samantha nu uitase seara când refuzase să-i facă un copil si durerea pe care i-o provocase.

O asemenea cruzime era împotriva firii ei. Va fi acum capabil s-o ierte si să-i înţeleagă sentimentele?
„Nu, nu, trebuia întâi să-i accepte copilul acesta înainte să-i vorbească!“ Buimăcită, se întrebă dacă dorea cu adevărat să aibă acel copil.
- Samantha, esti gata?
Ea tresări.
- Poftim?
- Te-am întrebat dacă putem să mergem acasă, îi repetă Michael, nerăbdător.
„Asta nu! se gândea ea, n-am nici un chef de un tête-à-tête, între patru pereţi. Nu acum. Vreau să iesim, să facem ceva, n-are importanţă ce.“
- De ce să mergem acasă asa de devreme? Spuse ea, luându-si cel mai nevinovat aer. De ce să nu mergem să sărbătorim logodna prietenului Charles, de exemplu?
- Asa e, îi răspunse Michael, cam din vârful buzelor.
- Vreau s-o cunosc pe Mary, continuă ea, ignorând încruntarea soţului ei. As vrea să mergem prin împrejurimi. La începutul primăverii, priveliştea este admirabilă.

O idee grozavă, spuse şi Charles, încântat. Aseară, Mary mi-a reproşat că nu-i arăt oraşul. Şi avea dreptate, ca să zic aşa. O s-o sun imediat.

In orele care urmară Samantha a trebuit să facă eforturi serioase ca să rămână cu picioarele pe pământ. In ciuda celor care o preocupau, era încântată să-i arate lui Mary locurile pitoreşti din Auburn.

Imediat ce o cunoscuse pe logodnica lui Charles, simţise o mare uşurare. Aceasta părea făcută pentru el. Micuţă, graţioasă, cu o figură proaspătă sub părul gri îi deveni imediat simpatică. Avea şi un accent care o făcea irezistibilă.

Toţi patru traversară cartierul vechi, mergând agale prin faţa magazinelor de antichităţi. Pe Mary părea că o interesează totul. Făcu ochii mari când un anticar le spuse că prăvălia lui aparţinuse o dată unei familii de chinezi.

- Parterul era ocupat de un restaurant respectabil, dar la subsol erau cabine pentru fumat opium. Se putea ajunge acolo printr-o trapă, care acum este închisă.

Povestea înfăcără imaginaţia lui Mary. Antrenându-i şi pe ceilalţi, aleasa inimii lui Charles îşi petrecu după-

amiaza scotocind aleea din spatele prăvăliei, în speranţa că vor găsi o deschizătură care să ducă la faimoasa tavernă din subsol.

Lăsându-i pe ceilalţi să bântuie prin împrejurimi, Samantha se îndreptă spre capătul străzii. Ajunsă la începutul unei pante, se uită la un mic pod de cărămizi, aruncat peste un curs de apă.

Dintr-o dată o mână o trase înapoi.

- Ce vrei să faci? o întrebă Michael cu o voce metalică. Să-ţi rezolvi problemele aruncându-te în râu?

Se uită la el mirată:

- Nu i-am dat seama să sunt atât de aproape de margine...

- A, nu? îi răspunse Michael fulgerând-o din priviri.

- Bineînţeles că nu, se indignă ea, năucită de schimbarea bruscă de dispoziţie a soţului ei, ce vrei să insinuezi?

Fără nici un cuvânt, o trase spre Charles şi Mary. Aerul era saturat de parfumul arbuştilor înfloriţi. Toţi patru părăsiră aleea în tăcere şi ieşiră în stradă. Samantha îşi eliberă mâna din strânsoarea lui Michael. Era furioasă pe el dar nu voia să strice seara prietenilor ei.

Statuia unui om ghemuit, părând că spală aur într-un bazin, marca intrarea şi ieşirea din fundătură, singura urmă rămasă a străzii principale din vechiul

Auburn. Cele două cupluri trecură de cazarma pompierilor, cu turnul ei singuratic înălţându-se spre cer.

Când ajunseră la Auburn Hotel, se lăsase noaptea. Bulevardul era mărginit de faţada elegantă şi luminată ca ziua.

In restaurant, aleseră o masă în spatele sălii, mai departe de ceilalţi.

Pierdută, fără voie în gândurile sale, Samantha nu-şi dădu seama că Michael se uita la ea.

- Doamna pare că s-a rupt de restul lumii, remarcă el, atingându-i mâna pe faţa de masă.

- Cine, eu?

- Pentru o tânără căsătorită, îndrăgostită de soţul ei, te găsesc mai ales distantă, draga mea. Mă întreb la ce te gândeşti.

Era imposibil să nu observe tonul lui sarcastic. Se întoarse spre el, apoi se uită în altă parte, şocată de duritatea privirii lui. Işi dădu seama că de ore întregi se complăcuse într-o tăcere încăpăţânată. Simţindu-se jenată, se uită la Charles şi Mary care discutau vesel, nebăgând de seamă starea de spirit în care se afla. Inseninată, se aplecă spre soţul ei:

- Te-ai supărat pe mine nu-i aşa? şopti ea.

El se-ntoarse spre ea cu un surâs amar.

- Pentru nimic în lume! De ce să fiu supărat? Am alături o femeie adorabilă, sărbătoresc logodna unui prieten, dimpotrivă, ar trebui să fiu fericit ca un rege, nu-i aşa?

Avea o ironie insuportabilă.

Când ajunseră în faţa casei lui Mary, unde Charles îşi lăsase maşina, Samantha era un car de nervi. Michael demară fără să-şi descleşteze dinţii. Atitudinea de companion agreabil şi-o schimbase cu o figură glacială. Ne mai stăpânindu-se, Samantha îl întrebă:

- Ce se-ntâmplă, Michael? Simt că ceva nu-ţi convine. Despre ce e vorba?

El nu-i răspunse. Ajunşi acasă, după ce închiseră uşa, el o luă de braţe, obligând-o să-l privească:

- Eşti însărcinată?

Samantha simţi cum îi fuge sângele din obraji. „Te rog dragul meu, se gândi ea, nu strica totul"

- Te-am întrebat ceva, Samanha!

Ea îşi umezi buzele uscate. Nemaisuportând privirea lui sfredelitoare, îşi plecă ochii, aprobând din cap. Dintr-un motiv inexplicabil, nu îndrăznea să-l privească în ochi. Rămase nemişcată, cu chipul lipsit de experesie, simţindu-se din ce în ce mai rău.

Michael reluă dialogul, mai hotărât:

- De ce nu mi-ai spus?
- Nu eram sigură, se bâlbâi ea, reuşind totuşi să se uite la el. Nici azi nu sunt sigură.

- Şi vrei să înghit toate balivernele astea?

Samantha făcu ochii mari, starea de rău fiindu-i
înlocuită de o frică inexplicabilă.

- Ce vrei să spui, Michael?

El se mulţumi s-o privească tăcut. Instinctiv, ea îşi puse mâinile pe pântece. Atunci, el izbucni în râs forţat.

- Doamne! Am ajuns ultimul fraier! Un biet idiot care are nevoie de tine şi care-ţi înghite toate minciunile, din cauza asta! Hotărât lucru, dragostea e oarbă!

- Michael...

- In noaptea când mi te-ai dăruit, da, faimoasa noapte a căsătoriei noastre, i-o tăie el scurt, ştiai că îmi purtai copilul, acel copil pe care nu-l doreai! Şi cum tu eşti un cetăţean onorabil al cătunului ăsta pietrificat în prejudecăţi, n-ai vrut să te debarasezi de povara asta inutilă, şi nici să devii o mamă fără bărbat. Sărmană Samantha! Nu prea aveai de ales. Dar eu n-am să-ţi pot ierta ipocrizia. Ai fi putut să-mi spui, sunt suficient de corect pentru a fi reparat această greşeală, cum se spune. In loc de asta, ai preferat să-mi

spui comedia îndrăgostiţilor! Mulţi copii se nasc la şapte luni după căsătorie! termină el cu ochii întunecaţi.

Samantha ascultase acest rechizitoriu cu un calm care o surprindea în primul rând pe ea. Fiecare cuvânt al lui Michael o lovise ca un pumn. Niciodată nu

suferise o asemenea durere şi totuşi rămăsese tăcută, fără să reacţioneze cu furie. Dimpotrivă, înţelegea supărarea lui Michael. Nu-i spusese oare chiar ea că pentru nimic în lume nu şi-ar dori copilul care acum îi creştea în pântece?

îşi dădu dintr-o dată seama cât de mult îşi dorea copilul acesta.

- Doamne, ce rost are să vorbim degeaba? Vocea lui Michael exprima o tristeţe fără margini.

Samantha se apropie de el, conştientă de amărăciunea pe care i-o provoca cu tăcerea ei.

- Nu înţelegi, murmură ea, punându-i mâna pe braţ. Nu găsesc vorbele potrivite pentru a-mi exprima sentimentele. Nu te condamn că mă bănuieşti de ce e mai rău, dar te înşţeli. îţi jur că n-am bănuit nimic până în după-amiaza asta, când Charles a început să mă tachineze. M-am căsătorit cu tine fiindcă te iubesc, nu din

alte motive.

El o prinse de umeri, privind-o adânc în ochi.

- Spune-mi că doreşti copilul ăsta la fel de mult ca şi mine, Samantha!

Tânăra femeie se simţi brusc ca un animal încolţit. Deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi să articuleze nici un sunet. El o respinse ca şi cum simpla ei prezenţă l-ar fi deranjat.

- Incă una din vechile tale umbre din trecut, îi spuse el rece, îndepărtându-se spre celălalt capăt al încăperii. Nu mai avem nevoie să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea! Eu nu mai cred în fericire.

Ingrozită, îşi dădu seama că laşitatea ei îi luase lui Michael orice posibilitatea de a înţelege. Da, aşa cum spusese şi el, mai avea încă în suflet o teamă inexplicabilă, o fiară pe care trebuia s-o înfrunte singură. Copilul ar fi putut să fie cheia care să-i elibereze sufletul chinuit. Atunci când îl va ţine la sân, va uita pentru totdeauna de trecut.

Hotărârea fiindu-i luată, nu făcu nici cel mai mic gest ca să-l oprească pe când el se îndepărtă spre ieşire. Michael deschise uşa şi o briză parfumată năvăli în încăpere. Parfumul florilor îi rămase Samanthei în amintire pentru totdeauna asociat cu durerea din glasul soţului

său atunci când îi spusese:

- Ai avut dreptate să nu crezi în viitor, draga mea. Este pur şi simplu o minciună!

Capitolul 10

în lunile care urmară, descoperi că există mai multe feluri de a pierde bărbatul pe care-l iubeşti. Eforturile ei de a străpunge carapacea de indiferenţă, dincolo de care se refugiase Michael, rămaseră fără rezultat. Disperată, se închise în ea însăşi. Numai munca le mai dădea prilejul unei aparente comunicări.

Aripa nou construită a muzeului era aproape terminată. Bernhard House urma să fie şi ea renovată.

Samantha se întreba despre ce ar mai putea vorbi cu soţul ei, după ce lucrările se vor fi terminat şi exponatele vor fi puse la locul lor.

în aparenţă, atitudinea lui Michael nu se schimbase. Ca un soţ bun se interesa adesea de starea de

sănătate a soţiei sale. Avea aerul fericit al unui viitor tată şi în public reuşea să fie la fel de vesel ca înainte.

Dar Samantha nu-şi făcea nici o iluzie. Michael nu mai era cel pe care-l cunoscuse. Ii luase locul un străin... Chiar şi în momentele

lor cele mai intime, în ciuda complimentelor pe care i le făcea, îl simţea superficial, cu grija de a-şi ascunde adevăratele sentimente.

Pe măsură ce sarcina înainta, Samantha căpătase obişnuinţa de a se lăsa cuprinsă de nişte stări de toropeală, în totală opoziţie cu energia ei anterioară.

Intr-o seară, când Michael rămăsese la birou sub pretextul verificării unor schimbări de ultim moment, Samantha se aşezase pe canapea, în faţa televizorului. Se uită la un film de groază, despre un cuplu aflat în legătură cu extratereştrii, care încet încet le înlocuiau vecinii şi prietenii. La sfârşit se simţi atât de obosită că abia se târî până-n pat. Dar nu putea să adoarmă. Michael se-ntoarse târziu, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des şi se strecură tăcut în pat, alături de soţia sa. Se întoarse pe o parte, cu spatele la ea. După respiraţie, Samantha ghici că nu doarme. La un moment dat, simţindu-i frământările, se-ntoarse spre ea:

- Totul merge bine? întrebă el, ridicându-se într-un cot.

Samantha înghiţi în sec, neputând să-i răspundă.

- Ce se-ntâmplă? Copilul?
- Nu, nu, n-am nimic, minţi ea.

Zărea chipul lui Michael, în lumina lunii. Se întoarse în pat ca să scape de privirea lui. Refuzul ei de a vorbi despre copil nu făcea altceva decât să întărească bănuielile lui Michael, dar Samantha era în imposibilitate de a se comporta altfel. în timp ce Mary şi Charles discutau despre leagăn şi scutece, doar Michael participa la discuţie. Samantha simţea că nu are curajul să-şi facă planuri de viitor. Urma totuşi cu scrupulozitate indicaţiile doctorului. în acelaşi timp nu îndrăznea să se gândească la bebeluş, de teama de a nu-şi stârni amintirile.

Michael continua s-o privească în semiobscuritatea din încăpere. într-un târziu îşi schimbă poziţia cu un oftat resemnat. La capătul răbdării, Samantha îl chemă:

- Michael!
- Ce e?
- Ia-mă în braţe, mă simt atât de singură.

El o ascultă şi o trase către el. Reconfortată, adormi cu capul pe umărul lui. Când se trezi dimineaţa, constată că el plecase deja.

„Cât o să continuăm să trăim aşa? Mă respinge din ce în ce mai mult. Nu mai este bărbatul pe care-l iubeam."

Era prea nedreaptă! Odinioară crezuse că

Michael o înţelege. Incă o eroare! îşi spuse cu amărăciune. Şi cum ar fi putut s-o înţeleagă, atâta timp cât era convins că dragostea ei pentru el nu-i decât teatru. Propriile ei cuvinte îi revenirã în memorie:

- Nefericirea ne urmăreşte ca un blestem şi nu putem face nimic atunci când ne loveşte. Nu cred în viitor.

„Şi am avut dreptate, se gândi ea, neavând încredere în viitor".

Samantha se îndreptă cu paşi lenţi spre maşină. Venea de la obişnuitul control medical de rutină. Doctorul îi spusese că este într-o bună stare fizică, dar o dojenise pentru starea ei depresivă.

„Trebuie să-mi revin", îşi spuse, instalându-se în bătrâna ei rablă. Nu contează ce o să creadă Michael despre starea ei. Inainte de toate trebuia să aibă grijă de copil. Micuţul acela neajutorat depindea doar de ea.

„O să fiu puternică, îşi promise, pentru mine şi pentru copil".

Michael îi spusese o dată că este o „supravieţuitoare" îşi aminti, pe când intra pe o arteră aglomerată.

Ai supravieţuit pentru că eşti puternică. Şi bărbatul pe care l-ai iubit va trăi totdeauna în

inima ta. „Totdeauna“ există...

în mod ciudat, Samantha adresa acum aceste cuvinte lui Michael, nu lui Greg.

- Da, Michael, murmură ea ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii, „totdeauna“ există, dragostea mea.

Mary, care se căsătorise de câteva luni cu Charles, îi devenise cea mai bună amică. înţelegătoare şi senină, îi dăduse de multe ori curaj să înfrunte situaţia.

Mary înţelegea foarte bine problemele pe care Samantha le avea, în ceea ce-l privea pe Michael. Ea însăşi simţise un sentiment de vinovăţie, atunci când se îndrăgostise de Charles.

Mary fusese căsătorită cu dragostea ei din tinereţe şi-l adorase pe soţul ei până la moartea acestuia.

- înainte să moară, se confensase ea Samanthei, mi-a cerut să jur că n-o să-mi sfârşesc zilele singură şi disperată. Mult timp, n-am putut să-mi ţin promisiunea. Nici un bărbat nu era atât de bun în ochii mei

încât să ajungă la înălţimea primului meu soţ. Ideea că aş putea iubi pe altcineva mi se părea insuportabilă. Apoi l-am cunoscut pe

Charles... Sunt sigură că Bent ar fi fost de acord.

Samantha îşi parcă maşina în faţa restaurantului unde îşi dăduse întâlnire cu prietena ei. Picioarele îi tremurau în timp ce chelneriţa o conducea la masa unde o aştepta doamna Caruthers.

Mary era radioasă.

- L-am convins pe Charles să asfalteze drumul care duce la casa noastră.

- Mare victorie, într-adevăr, admise Samantha, cu un surâs forţat.

- Il cunoşti pe tip! Dacă îi intră în cap o idee, nu i-o mai scoţi cu una cu două.

In timpul mesei, Samantha se gândi doar la un singur lucru: să se întoarcă acasă. Mary sesiză dispoziţia morocănoaasă a prietenei ei, dar era prea discretă să pună întrebări.

Extenuată, Samantha se întoarse în cele din urmă la casa pe care o locuia împreună cu Michael. Rătăcind prin camere, aproape că-şi regretă vechiul apartament. Acolo, cel puţin, se simţea la adăpost.

Tânăra femeie se întreba angoasată la ce serviseră toate aceste luni. Controlul asupra nervilor i se

diminuase. Oare din cauza asta era îngrijorat

medicul, de starea psihologică pe care o avea?

„Trebuie să fac ceva să mă calmez până vine Michael". Erau deja prea multe neînţelegeri între ei, prea multă amărăciune pentru a mai agrava situaţia. Dacă nu reuşea să se calmeze până la întoarcerea, lui ar fi fost probabil în stare să-i arunce cu ceva în cap, de îndată ce ar fi trecut pragul casei.

Samantha îşi pregăti baia şi rămase multă vreme în cadă. Ştergându-se cu un prosop pluşat, se surprinse surâzând. Lăsă să-i cadă prosopul şi începu să-şi dea cu cremă, în faţa oglinzii.

- Eşti însăşi imaginea maternităţii fericite!

Vocea soţului său o făcu să tresară. Puse deoparte

cutia cu cremă şi căută cu disperare halatul de mătase de pe uşă, dar Michael o îmbrăţişă din spate.

- De ce vrei să-mi ascunzi corpul tău? o întrebă el, sărutând-o pe ceafă.

- Nu, lasă-mă, protestă ea, sforţându-se să se elibereze, mă simt urâtă şi grasă.

Mâinile lui Michael îi explorară trupul gol, oprindu-se pe pântece şi urcând apoi către sâni, pe care-i cuprinse cu palmele.

- Ştii ce imensă plăcere simt văzând cum creşte copilul meu în pântecele tău? suspină el. Când îţi ating pântecele, îl simt cum mişcă.

Aceste cuvinte, identice cu cele ale unei fraze îngropate în memoria ei, o făcu să tresară. Cu ochii măriţi îl împinse violent pe soţul ei.

- Ce am făcut? Ce am zis? Samantha, răspunde-mi! De ce eşti atât de palidă? Doar n-o să leşini?

Tânăra femeie se înmuie dintr-o dată. Nu opuse nici un fel de rezistenţă când Michael o ridică în braţe ca s-o ducă în cameră. O puse încet pe pat şi se aşeză lângă ea.

- Nu suport să-mi atingi pântecele, izbucni ea dintr-o dată.

El îşi retrase mâinile, cu privirea împietrită. Lacrimi îndelung reţinute inundară obrajii ei, transformându-se repede în hohote.

Tremurătoare, se cuibări lângă Michael, care o strânse în braţe.

- Din ce cauză nu vrei să te ating? întrebă el calm.

De data asta, nu mai putea să-i ascundă adevărul.

Durerea o copleşea, nu mai avea curajul să înfrunte singură suferinţa.

- Oh, Michael, gemu ea scuturată de plâns, nu vreau să-mi moară copilul.

- Şi crezi că dacă te ating, îi fac rău copilului? întrebă el neîncrezător, mângâind-o

pe obraz. Femeile însărcinate au adesea fobii curioase, spuse el, dar ce spui tu e absurd.
Ea se agăţă de cămaşa lui Michael.

- N-ai înţeles, urlă ea. Vorbesc se accidentul în care a murit Greg. Atunci am pierdut şi copilul. Asta a fost pedeapsa mea.

îşi dădu seama de tonul ridicat al vocii sale, dar nimic nu-i putea opri şuvoiul vorbelor.

- Eram atât de fericiţi, atunci când am plecat de la restaurant ca să ne întoarcem acasă! Era o vreme îngrozitoare, dar noi vorbeam despre copilul nostru...

închise ochii înainte să continue, cu greutate:

- Copilul... l-am simţit cum mişcă. Atunci, fără să mă gândesc, i-am luat mâna lui Greg, ca să i-o pun pe pântece. Ultima imagine pe care am păstrat-o este chipul lui încântat...

- Draga mea fetiţă, murmură el legănând-o, cât de dur am fost cu tine...

- A fost numai vina mea, îi replică ea, cu gura lipită de gâtul lui. Te-am lăsat să crezi că ţi-am refuzat copilul fiindcă îmi era prea frică să-mi fac planuri de viitor. Credeam că dacă încep să visez i se va întâmpla ceva copilului. Şi n-aş fi vrut asta.

El o ţinea îmbrăţişată, ştergându-i lacrimile de pe obraji. Pentru prima oară, după multă vreme, o privea fără suspiciune. O vedea dintr-o dată mică şi fragilă, ca

un copil speriat, un copil care căutase în zadar o explicaţie, chiar şi iraţională, la ceea ce i se întâmplase.

- In aceste ultime luni, spuse el, te-am simţit din ce în ce mai îndepărtată. Era să înnebunesc. Până la urmă, am vorbit cu Charles. Voiam să vorbesc cu cineva, înţelegi? Mi-a povestit pe larg viaţa ta de aici, în oraşul ăsta în care ai crescut. Fiecare cuvânt al lui m-a adus mai aproape de adevăr. Am început să observ amănunte, de exemplu furia ta când mi-am exprimat intenţia de a amenaja o cameră pentru copil.

Se opri o clipă, înainte să continue, cu fruntea îngrijorată:

- Mă însurasem cu o femeie senzuală şi iubitoare şi mă trezisem lângă o necunoscută. Desigur, nu credeam că urai copilul nostru, dar cu tine nimic nu părea de înţeles. Samantha, îţi cer să mă ierţi, să încerci să uiţi, adăugă el îndepărtându-i cu un gest tandru o şuviţă de păr de pe faţă. Te-am împins într-o situaţie

pentru care nu erai pregătită, dar îmi era atât de frică să te pierd încât nu am vrut să te leg cu ceva de mine. Şi până la urmă mi-am spus că această sarcină mi-a distrus şi ultima şansă de a te avea.

Aceste cuvinte aduseră culoare în obrajii palizi ai tinerei femei. îşi duse o mână la obraji. Dragostea pentru Michael îi adusese un calm extraordinar. Acum avea din nou puterea să analizeze.

- în noaptea când acest copil a fost conceput, m-ai auzit rostind numele lui Greg, îi spuse ea. Aveai dreptate să-mi vorbeşti de vinovăţie. Nu puteam să suport să fiu în braţele tale, în timp ce Greg era în mormânt, din vina mea. Din acel moment, te-am simţit ca un intrus. Şi tu ai început să crezi că-l voi vedea întotdeauna pe Greg în locul mult iubitului meu bărbat, Michael.

- Repetă ce-ai spus, o imploră el, strângând-o puternic.

- Iubitul meu, Michael, mai spuse ea o dată, cu gura lipită de a lui. Te iubesc mai mult decât poţi să-ţi închipui.

- Samantha, iubita mea...

- Amândoi suntem nişte supravieţuitori, nu-i aşa? spuse ea, răvăşindu-i părul. Şi este

timpul să uităm trecutul. N-am să-mi iert niciodată ce am făcut, dar nu vreau să-mi distrug cea de-a doua şansă de a iubi.

Braţul lui Michael continua s-o strângă tandru. Dar o umbră din ochii lui o alarmă pe Samantha.

- Numai vreau să te aud vorbind aşa, spuse el ferm.

Sprâncenele ei se încruntară.

- Nu înţeleg. Credeam că vrei să auzi adevărul...
- Desigur. Dar termenul „distrug“ nu poate fi acceptat. Ai nimerit fără să vrei în acel accident.
- Dar ţi-am povestit cum s-a întâmplat! exclamă ea, evitând privirea pătrunzătoare a lui Michael!
- Mi-ai povestit versiunea ta.
- Dumnezeule! Am fost acolo, nu? Dacă nu i-aş fi distras atenţia lui Greg într-un moment atât de important, n-ar fi avut loc niciodată acel accident.
- De ce nu-l învinuieşti pe beţivul care venea din sens opus? El este totuşi cel care a depăşit linia continuă.
- De ce insişti? Refuzi adevărul. I-am luat mâna lui Greg, atunci când s-a întâmplat.

Numai Dumnezeu ştie de câte ori mi-am amintit scena asta...

- Ei bine, trebuie să ţi-o mai aminteşti o dată, în toate detaliile.
- Nu, nu!

El o sili să-şi ridice capul, fără multe menajamente.

- Lasă-mă în pace.
- Am citit raportul poliţiei, iubito.
- Cum?
- Ţi-am mai spus, am căutat răspunsul la felul în care te purtai. Ştiu cine a provocat accidentul. Nu tu l-ai provocat, ci Greg.

-Nu, urlă ea, a fost vina mea! Numai a mea!

El prinse micul pumn, care încerca să-l lovească.

-Trebuie să mă asculţi! îi şuieră el printre buzele strânse. Incetează să-l mai aperi pe Greg. Ploua torenţial şi mergeaţi pe un drum cu două benzi. Raportul poliţiei e clar. Maşina voastră a făcut o schimbare bruscă a direcţiei. Conducătorul celeilalte maşini adormise la volan şl, pe deasupra, a fost arestat pentru că a condus în stare de ebrietate. Am citit declaraţia care ai dat-o la poliţie: ai spus că ai văzut farurile maşinii din faţă venind drept

spre voi. Deci ar fi trebuit să le vadă şi Greg.

- Nu, nu, reluă ea, arcuindu-se în pat. Greg nu a avut ce face. Celălalt venea drept spre noi, ca un bolid. Pentru a-l evita, Greg a a tras de volan şi maşina noastră a ieşit de pe şosea şi s-a izbit de o stâncă. Eu am fost aruncată din maşina în flăcări, dar el n-a avut norocul ăsta. Nu putea să facă nimic, ţi-am mai spus!

- Spui că Greg a făcut totul pentru a evita maşina din faţă? o întrebă el, înfigându-şi degetele în carnea delicată a umerilor ei.

- Da, desigur, hohoti ea.

- Atunci te rog să mă ierţi, îi spuse el nefiresc de calm. In aceste condiţii, reflexele lui n-ar fi trebuit să fie blocate, altfel tipul din faţă ar fi fost făcut praf.

Brusc, Samantha îşi reaminti. Revăzu scena derulându-se cu o precizie halucinantă, ca a unui film la ralanti. Prin ploaie, farurile veneau drept spre ei. Cu faţa desfigurată de groază, Greg se agăţase de volan, cu amândouă mâinile.

După şoc, acest detaliu, se ştersese din memoria Samanthei, care refuza să-şi amintească faptul că bărbatul pe care-l iubise fusese copleşit de groază. Fără să-şi dea seama, în mintea ei, această scenă fusese

înlocuită cu cea precedentă, cea a diversiunii provocate de ea. Greg pusese mâna pe pântecele ei ca să simtă copilul.

Se uită la Michael, cu nişte ochi imenşi. Acesta o privea cu compasiune. Atunci, ea izbucni în lacrimi. Plângea pentru Greg, pentru copilul care nu apucase să se nască şi mai ales pentru ea însăşi.

Michael nu mai spuse nimic, o ţinea doar în braţe. Vinovăţia care o chinuise atât de tânără era în acel moment spulberată de forţa dragostei lui Michael.

încetul cu încetul, se opri din plâns. Eliberată de trecut, se ghemui în braţele lui.

- Priveşte-mă iubirea mea, murmură ea, atinge-mă.

El gemu de fericire şi o sărută. Apoi îşi lăsă gura să rătăcească mai jos, unde se afla copilul, sărutând

fiecare părticică a trupului ei, cu o delicioasă tandreţe. Fermecată, ea i se abandonă, citind pe chipul lui Micheal semnele pasiunii.

- Samantha, îi spuse el ridicându-şi obrazul pe pielea ei mătăsoasă, mă laşi să aleg numele copilului?

Ea izbucni în râs, sufocându-l în braţele ei.

- Bineînţeles, prostuţule! E copilul tău.

- Dacă e băiat, o să-i spunem Gregory Douglas, în amintirea lui Greg.

Şi cu buzele lângă gura Samanthei, adăugă:

-Aş vrea atât de mult să împart nemurirea cu tine...

Ea îi mângâie părul cu o sărutare. In acel moment, cuvintele deveniseră inutile. Ţinându-l strâns lângă ea, se simţi fericită. Noaptea începuse să cadă, umbre albastre se pelingeau în cameră, dar Samantha nu vedea decât lumină. Un străin intrase în viaţa ei pentru a-i aduce o bogăţie extraordinară. Rămăsese pentru a deveni dragostea ei. Cu el cunoscuse pasiunea, speranţa şi încrederea în viitor.

Şi o adusese înapoi la viaţă, pentru totdeauna.

Sfârşit